Jack London

CHEMAREA STRĂBUNILOR

În sălbăticie
Străvechi şi rătăcitoare dorințe
Rup lanțul obişnuinței.
Se trezesc, din somn hibernal, Strămoşii sălbaticei ființe.

Buck.

Buck nu citea ziarele, altminteri ar fi ştiut că necazul se zămislea şi că asta nu-l privea doar pe el, ci pe orice câine voinic, cu muşchi tari şi cu blană lungă şi călduroasă, de la Puget Sound până la San Diego.

Asta pentru că oamenii, scotocind prin întunericul arctic, găsiseră un metal galben şi fiindcă vapoarele şi companiile de transport profitau enorm de descoperirea respectivă, cărând mii de indivizi ce se repezeau spre ținuturile nordice. Tipii aceia voiau câini, iar animalele dorite de ei erau dulăi voinici, cu muşchi puternici, capabili de mari eforturi, cu blănuri care să-i apere de ger. Buck trăia într-o casă uriaşă din Santa Clara Valley, cea mereu plină de soare. Locul se numea „Ținutul judecătorului Miller". Era ceva mai retras de la drum, pe jumătate ascuns între copaci, printre care se putea vedea veranda răcoroasă ce înconjura clădirea.

De casă te puteai apropia pe nişte alei pietruite ce şerpuiau printre păşunile întinse, pe sub pâlcurile de plopi înalți.

Mai în spate, lucrurile aveau chiar dimensiuni mai impresionante decât cele din față. Acolo se găseau marile grajduri, unde o duzină

Jack London

CHEMAREA STRĂBUNILOR

În sălbăticie
Străvechi şi rătăcitoare dorinţe
Rup lanţul obişnuinţei.
Se trezesc, din somn hibernal, Strămoşii sălbaticei fiinţe.

Buck.

Buck nu citea ziarele, altminteri ar fi ştiut că necazul se zămislea şi că asta nu-l privea doar pe el, ci pe orice câine voinic, cu muşchi tari şi cu blană lungă şi călduroasă, de la Puget Sound până la San Diego.

Asta pentru că oamenii, scotocind prin întunericul arctic, găsiseră un metal galben şi fiindcă vapoarele şi companiile de transport profitau enorm de descoperirea respectivă, cărând mii de indivizi ce se repezeau spre ţinuturile nordice. Tipii aceia voiau câini, iar animalele dorite de ei erau dulăi voinici, cu muşchi puternici, capabili de mari eforturi, cu blănuri care să-i apere de ger. Buck trăia într-o casă uriaşă din Santa Clara Valley, cea mereu plină de soare. Locul se numea „Ţinutul judecătorului Miller”. Era ceva mai retras de la drum, pe jumătate ascuns între copaci, printre care se putea vedea veranda răcoroasă ce înconjura clădirea.

De casă te puteai apropia pe nişte alei pietruite ce şerpuiau printre păşunile întinse, pe sub pâlcurile de plopi înalţi.

Mai în spate, lucrurile aveau chiar dimensiuni mai impresionante decât cele din faţă. Acolo se găseau marile grajduri, unde o duzină de bărbaţi şi de băieţi munceau, şirurile de case ale celor ce lucrau la vie, locuinţele rânduite ordonat ale argaţilor, via, păşunile verzi, livezile, straturile cu căpşuni. Se mai afla acolo instalaţia de pompare a fântânii arteziene. Nu lipsea nici rezervorul uriaş din ciment unde băieţii judecătorului Miller se îmbăiau dimineaţa şi se răcoreau în fierbinţile după-amiezii.

Peste această imensă avere stăpânea Buck. Aici se născuse el şi trăise primii patru ani din viaţă.

Adevărat, existau şi alţi câini. Trebuiau să existe şi alţi câini într-un loc atât de întins, dar ei nu contau. Ei veneau şi plecau, stăteau în coteţele lor supraaglomerate sau în obscuritatea casei, ca Toots, mopsul japonez sau Ysabel, căţeluşa mexicană fără păr, făpturi ciudate ce rareori îşi scoteau nasul pe afară sau puneau piciorul pe pământ.

Pe de altă parte, existau foxterierii, câţiva cel puţin, care lătrau ameninţător la Toots şi la Ysabel, care-i priveau prin ferestre, apăraţi de o armată de servitoare înarmate cu mături.

Dar Buck nu era un câine de casă, ci de curte. Întregul regat îi aparţinea. Sărea în piscină când voia, se ducea la vânătoare cu fii judecătorului, le escorta pe Mollie şi Alice, fetele judecătorului, în întunericul serii sau în zori de zi. În nopţile de iarnă zăcea la picioarele judecătorului, lângă focul ce ardea cu zgomot în căminul din bibliotecă. Îi căra în spinare pe nepoţii judecătorului sau îi dădea de-a rostogolul prin iarbă şi avea grijă să nu păţească nimic rău pe la fântână, grajduri sau prin alte locuri.

Printre terieri, el păşea cu măreţie. Pe Toots şi pe Ysabel nici nu-i băga în seamă. Era rege, stăpânea peste tot ce mişca, se târa sau zbura din ţinutul judecătorului Miller, inclusiv peste oameni.

Tatăl său Elmo, un imens Saint-Bernard, fusese tovarăşul de nedespărţit al judecătorului, iar Buck preluase atribuţiile

părintelui său. Nu era la fel de mare, cântărea doar o sută patruzeci de livre, adică vreo şaptezeci de kilograme, pentru că mama lui, Shep, fusese din rasa ciobănesc scoţian.

Totuşi o sută patruzeci de livre, la care se adăuga demnitatea provenită din respectul pe care i-l arătau toţi, îl făceau să se comporte ca un rege. Timp de patru ani, trăise ca un aristocrat. Se născuse cu o anumită mândrie. Chiar era puţin egoist, ca un boier de la ţară, din cauza singurătăţii în care vieţuia. Nu devenise însă un câine răsfăţat, se ferise de aşa ceva. Vânătoarea şi deliciile deplasărilor prin vastele întinderi de pădure şi de câmpie îl făceau să nu se îngraşe şi îi întăriseră muşchii. La fel ca rasele de câini din zone mai reci, plăcerea de a se bălăci în apă îi menţinuse şi îi întărise sănătatea. Aşa se prezenta câinele Buck în toamna anului 1897, când aurul găsit la Klondike atrăgea toţii bărbaţii către nordul îngheţat. Dar Buck nu citea ziarele şi nu ştia că Manuel, unul dintre ajutorii de grădinar, însemna pentru el o cunoştinţă nedorită.

Manuel avea un păcat de moarte. Îi plăceau jocurile de noroc. De asemenea, avea o încredere oarbă în acest sistem. Asta avea să îl trimită în iad, căci, pentru a juca îi trebuiau bani, iar câştigurile sale de ajutor de grădinar nu-i permiteau decât să-şi întreţină nevasta şi numeroşii săi copii.

Judecătorul se afla la o întâlnire la Asociaţia Viticultorilor, iar băieţii se ocupau cu organizarea unui club de atletism, în noaptea de neuitat a ticăloşiei lui Manuel. Nimeni nu i-a văzut, pe el şi pe Buck, ieşind prin livadă, la ceea ce dulăul credea a fi o plimbare.

Şi, cu excepţia unui bărbat singuratic, nimeni nu i-a văzut ajungând într-o mică gară cunoscută drept College Parck. Bărbatul acela a discutat cu Manuel şi i-a dat nişte bani.

— Ai fi putut împacheta mai bine marfa înainte de a o livra, zise străinul arţăgos, iar Manuel dublă frânghia groasă pe

sub zgarda lui Buck.

— Să ţii bine de ea, spuse ajutorul de grădinar şi celalalt îi făcu semn din cap că aşa va face.

Câinele acceptase funia cu demnitate. Nu mai purtase aşa ceva, e adevărat, dar se învăţase să aibă încredere în oamenii pe care îi ştia. Îi considera ca fiind mai înţelepţi decât el însuşi. Dar, când frânghia trecu în mâinile celuilalt, Buck mârâi ameninţător.

Îşi manifestase astfel nemulţumirea şi credea că se înţelesese asta ca o poruncă. Dar, spre surprinderea lui, funia i se strânse de gât, astfel că se sufocă. Înfuriindu-se de îndată, se aruncă asupra bărbatului, care-l întâmpină în plin salt, îl apucă de undeva din apropierea gâtului şi-l aruncă pe spate. Apoi funia se strânse mai tare, nemiloasă, în vreme ce Buck se zbătea furios, cu limba scoasă de un cot şi gâfâind din răsputeri.

Niciodată, în viaţa lui, nu fusese tratat aşa de rău şi nu fusese aşa de furios. Dar forţele îi slăbiră, ochii i se holbară şi nu mai ştiu nimic până ce trenul plecă şi doi oameni îl aruncară în vagonul de bagaje.

Ceea ce află apoi fu că limba îl durea şi că se găsea într-un fel de căruţă. Şuieratul ascuţit al locomotivei îl lămuri. Călătorise deseori cu judecătorul şi ştia cum este când te afli într-un vagon de bagaje.

Îşi deschise ochii şi în ei se citea mânia dezlănţuită a câinelui furat. Bărbatul sări să îl apuce de beregată, dar Buck fu mai rapid ca el. Fălcile îi apucară mâna şi nu-i dădură drumul până ce nu-şi pierdu iar cunoştinţa.

— Aha, are năbădăi, zise bărbatul, ascunzându-şi mâna muşcată de privirile paznicului de la bagaje, ce fusese atras acolo de zgomotul luptei. Îl duc pentru şeful meu până la Frisco. Un veterinar nebun de acolo crede că-l poate vindeca.

În ceea ce priveşte călătoria din noaptea aceea, bărbatul a vorbit mai clar despre sine într-un adăpost din spatele unui salon din San Francisco.

— Nu iau decât cinzeci de dolari, a mormăit el. N-aş fi făcut-o pentru mai puţin de o mie de dolari, bani gheaţă.

Mâna îi era înfăşurată într-o batistă însângerată, iar pantalonul îi era rupt în partea dreaptă, de la genunchi până la gleznă.

— Cât a luat celălalt? întrebă barmanul.

— O sută, i se răspunse. Nu vreau să iau nici eu mai puţin, aşa că ajută-mă!

— Asta înseamnă o sută cinzeci, calculă barmanul şi face atât, altfel sunt un dobitoc.

Răpitorul îşi desfăcu bandajul şi se uită la mâna sa rănită.

— Daca nu mă îmbolnăvesc de hidrofobie…

— Asta e doar din cauza că te-ai născut să mori spânzurat, râse barmanul. Hai, ajută-mă să scoatem marfa! adăugă el.

Uluit, suferind cumplit din pricina durerilor de la gât şi limbă, pe jumătate mort, Buck încercă să le facă faţă celor ce-l torturau. Dar fu aruncat de câteva ori, până ce îi scoaseră zgarda grea, din aramă, de la gât. Apoi, îl dezlegară şi fu băgat într-o cuşcă.

Acolo zăcu tot restul nopţii, furios, cu mândria grav rănită. Nu înţelegea ce însemnau astea toate. Ce voiau de la el străinii aceia?

De ce îl ţineau în cuşca aceea, atât de îngustă? Nu ştia de ce, dar se simţea ameninţat de alte nenorociri. De câteva ori, în timpul nopţii, sări în picioare când uşa adăpostului se deschisese, aşteptându-se să-l vadă apărând pe judecător ori măcar pe băieţi.

Dar, de fiecare dată, nu se ivea decât chipul umflat al barmanului care se holba la el la lumina slabă dată de o lumânare de seu. Şi de fiecare dată lătratul vesel ce se năştea în gâtlejul lui Buck se transforma într-un mârâit sălbatic. Dar barmanul l-a lăsat în pace.

Dimineaţa, au intrat acolo patru oameni şi au luat cuşca. Mai mulţi călăi, şi-a zis Buck, căci arătau cumplit, erau nişte făpturi hidoase şi zdrenţăroase, iar câinele s-a repezit la ei şi i-a ameninţat de dincolo de gratii. Ei au râs de el şi l-au

zgândărit cu beţele pe care le prindea în colţi, până a priceput că asta îi distra. Atunci s-a aşezat cuminte şi i-a lăsat să urce cuşca într-un vagon. După care el şi cuşca în care era închis au trecut prin mai multe mâini. Funcţionarii de la serviciul de mesagerie rapidă s-au ocupat de el. A fost dus în alt vagon. Apoi l-au transportat un camion, alături de nişte cutii şi pachete. A fost urcat pe un vapor cu aburi. Apoi a ajuns într-un depou de cale ferată şi până la urmă depus într-un vagon expres.

Timp de două zile şi două nopţi, vagonul acela a fost tras de locomotive care şuierau. Buck nu a băut apă, nici nu a mâncat în acest timp. Furios, îi întâmpina pe cei care se apropiau de cuşca lui cu un mârâit ameninţător.

Pe oameni îi distra felul în care se zbătea el în spatele barelor. Râdeau de el şi îşi băteau joc de soarta lui. Mârâiau şi ei şi lătrau asemenea câinilor, dădeau din mâini şi croncăneau.

Era o prostie, pricepea asta. Dar asta nu-l împiedica să se înfurie. De foame nu-i mai păsa, dar lipsa apei îi împingea mânia până la turbare. Fiindcă era destul de sensibil, felul prost în care era tratat dusese la inflamarea gâtului şi limbii sale.

Se bucura de un singur lucru: funia îi fusese scoasă de la gât. Aceasta le dăduse lor un avantaj nedrept. Acum, că fusese scoasă, avea să le arate el! Nu aveau să îl mai lege vreodată de gât!

Cel puţin acest lucru fusese hotărât. Pentru că două zile şi două nopţi nu mâncase, nici nu băuse şi fusese chinuit, strânsese în el atâta mânie că vai de primul ce avea să-i cadă în labe!

Ochii îi erau acum injectaţi, iar el se transformase într-un nebun furios. Nici măcar judecătorul nu l-ar fi recunoscut. Iar funcţionarii din expres au respirat uşuraţi când l-au mutat în trenul spre Seattle.

Patru bărbaţi au cărat apoi cuşca din vagon până într-o curte înconjurată de ziduri înalte. Un om voinic, îmbrăcat

cu un pulover roşu, pe gât, a semnat în registru pentru primire.

Acela trebuia să fie, a ghicit Buck, cel care urma să-l tortureze, aşa că a urlat cu sălbăticie, printre gratii. Omul a rânjit, apoi a adus un ciomag şi o toporişcă.

— Doar n-o să-l scoţi acum din cuşcă? l-a întrebat un bărbat.

— Ba da, a răspuns celălalt şi a izbit cu toporişca de cuşcă.

Ceilalţi patru s-au împrăştiat de îndată şi s-au urcat pe ziduri, gata să se uite la un asemenea spectacol.

Buck s-a repezit acolo unde lemnul fusese zdrobit, apucând cu colţii şi luptându-se să lărgească deschizătura. Toporişca izbea în continuare. Era clară intenţia bărbatului în pulover roşu de a-l elibera.

— Hai, ucigaşule cu ochi însângeraţi! zise el, când făcu o deschizătură destul de mare ca trupul câinelui să poată trece pe acolo.

Imediat după aceea, aruncă toporişca şi luă ciomagul cu mâna dreaptă. Iar Buck părea într-adevăr un ucigaş cu ochii însângeraţi, atunci când ieşii din cuşcă, cu blana zbârlită, cu spume la gură, cu o privire turbată. Drept către bărbatul acela îşi lansă cele o sută patruzeci de livre de furie strânsă în zilele de chin. În plin salt, cum fălcile îi erau gata să-l apuce pe om, simţi o zguduitură atât de puternică încât îi străbătu tot corpul şi îi închise botul. Se răsuci prin aer, căzând pe pământ pe spate şi pe o parte.

Nu mai fusese lovit vreodată până atunci de un ciomag şi nu înţelegea. Cu un fel de mârâit, pe jumătate lătrat, se ridică iar în picioare şi sări. Urmă din nou izbitura ce-l făcu să se prăbuşească la pământ. De data aceasta pricepuse că era vorba de bâtă, dar nebunia lui nu ştia ce înseamnă să te fereşti de ceva. De câteva ori sări şi de tot atâtea ori ciomagul îl readuse la pământ. După o izbitură cumplită, se târa, prea ameţit ca să mai sară. Se holba nelămurit, cu sângele ţâşnindu-i din gură şi din urechi, cu frumoasa lui blană pătată. Apoi bărbatul înaintă şi îl lovi, intenţionat, cu

bâta peste bot. Toată durerea îndurată până atunci fusese nimic în comparaţie cu aceea. Cu un urlet ce părea al unui leu, se aruncă iar asupra omului. Dar acesta, trecându-şi ciomagul în mâna stângă, îl izbi cu sânge rece sub falcă. Buck descrise un cerc complet prin aer, apoi se prăbuşi în cap şi pe piept.

Se repezea pentru ultima oară. Omul lovi cu viclenie, iar câinele căzu iar pe jos, fără cunoştinţă.

— Se pricepe să frângă dulăii, asta cred eu, strigă entuziasmat unul dintre spectatori.

— Frânge şi coioţi, în fiecare zi şi de două ori mai mulţi duminica, îi răspunse altul, apoi se urcară în căruţă şi dădură bice cailor.

Buck îşi reveni, dar nu mai avea puteri. Zăcea acolo unde căzuse, de unde se uita la bărbatul în pulover roşu.

— Răspunde la numele de Buck, silabisea acesta, uitându-se peste scrisoarea barmanului ce îl anunţase despre cuşcă şi conţinutul ei. Buck, băiete, continuă el cu un glas plăcut, ai primit lecţia meritată şi acum ar fi bine să uiţi ce s-a întâmplat. Ai aflat care-ţi este locul, eu îl ştiu pe al meu. Fii un câine bun şi totul va fi bine. Fii unul rău şi scot eu untul din tine. Ai înţeles?

În timp ce vorbea îl mângâia pe capul atât de bătut pe bietul dulău. Chiar dacă durerea era cumplită, Buck nu mai protesta.

Când omul îi aduse apă, bău cu multă poftă. Apoi mâncă nişte bucăţi de carne crudă chiar din mâna bărbatului.

Fusese bătut, ştia asta, dar nu răpus. Pricepuse, odată pentru totdeauna, că nu avea nici o şansă de câştig în faţa unui om cu un ciomag. Învăţase o lecţie pe care nu avea să o mai uite vreodată. Ciomagul a fost o revelaţie. A însemnat pătrunderea în regatul sălbăticiei.

Întâmplările din viaţă au îmbrăcat, de atunci, o formă mai cumplită. Ca să le facă faţă, a început să apeleze la viclenia latentă din făptura lui. Pe măsură ce treceau zilele, veneau alţi câini, în cuşti ori legaţi cu frânghiile. Unii tăcuţi, alţii

urlând, alţii furioşi ca el. Unul după celălalt treceau în stăpânirea omului cu pulover roşu.

De fiecare dată vedea acelaşi spectacol brutal. Omul cu bâta făcea legea. Era stăpânul ce trebuia ascultat. Buck a văzut câini care, la sfârşit, îi lingeau mâna bărbatului şi dădeau din coadă pe lângă el. Ba chiar a văzut un dulău ce n-a vrut nici să se recunoască învins, nici să se împace şi care a murit în cele din urmă în lupta pentru supremaţie.

Oamenii veneau mereu şi discutau în toate felurile cu bărbatul în pulover roşu. Şi, în momentele acelea, nişte bani treceau de la ei la cel cu pulover roşu. Apoi, străinii luau de acolo unul sau mai mulţi câini.

Buck se întreba unde se duceau ei, fiindcă nu se mai întorceau niciodată. Dar el se temea de viitor şi se bucura de fiecare dată când nu fusese ales. Dar veni şi timpul lui, în cele din urmă. Un omuleţ măsliniu, care vorbea stricat englezeşte, cu multe exclamaţii ciudate, pe care Buck nu le înţelegea, apăru într-o zi.

— Sacredam! strigă el, cu ochii aţintiţi pe Buck. Bun câne ăla! Ei! Cât cost?

— Trei sute şi e chilipir la preţul ăsta, răspunse repede bărbatul în pulover roşu. Şi, fiindcă plăteşti din banii guvernului, n-o să-i dai cu piciorul, nu, Perrault?

Perrault râânji. Luând în considerare că preţul câinilor crescuse substanţial din pricina cererii foarte mari, nu era o sumă usturătoare pentru un animal pe cinste. Guvernul canadian nu ieşea în pierdere, iar poşta avea să fie dusă cât de repede se putea.

Perrault se pricepea la câini. Când se uită la Buck, pricepu că un dulău ca el se găsea într-o haită de o mie. „Ba chiar la zece mii”, îşi zise el în gând. Buck văzu banii trecând de la unul la altul. Nu se miră când Curly, o căţea de treabă din Newfoundland şi el fuseră luaţi de omuleţul măsliniu. Atunci l-a văzut pentru ultima oară pe bărbatul în pulover roşu. Ca şi Curly se uita de pe puntea vasului „ Narwhal” la oraşul

Seattle ce se îndepărta, şi era pentru ultima dată când vedea însoritul sud.

Buck şi Curly au fost luaţi de Perrault şi duşi unuia mai întunecat la chip, unui uriaş pe nume Frangois. Perrault era un franco-canadian oacheş, iar Frangois era un metis franco-canadian, de două ori mai întunecat la chip. Erau oameni noi pentru Buck, cum avea să mai vadă mulţi alţii, şi, deşi nu arăta vreo afecţiune pentru ei, nu părea nici să-i respecte. Învăţă repede că Perrault şi Frangois erau corecţi, calmi şi imparţiali în administrarea dreptăţii sau prea cunoscători în ale câinilor pentru a se lăsa păcăliţi de aceştia.

Pe „Narwhal", Buck şi Curly călătoriseră împreună cu alţi dulăi. Unul dintre ei era mare şi alb, adus de la Spitsbergen de către căpitanul unei baleniere ce mai târziu însoţise o echipă de geologi în ţinutul Barents. Era prietenos, într-un fel alunecos. Îi zâmbea în faţă unuia, gândindu-se, în acelaşi timp, ce şiretlic să folosească. De pildă, din mâncarea lui Buck a furat chiar începând din prima zi. Când Buck s-a repezit la el să-l pedepsească, biciul lui Frangois a sfârtecat aerul, atingându-l mai întâi pe vinovat. Lui Buck i-a fost apoi uşor să-şi recupereze osul. A fost corect din partea lui Frangois, îşi zise dulăul, iar metisul a crescut în ochii săi.

Celălalt câine nici nu părea prietenos, nici nu se bucura de afecţiune din partea lor, dar nu încerca să fure din mâncarea nou-veniţilor. Era un dulău morocănos ce îi arăta lui Curly foarte clar că nu dorea decât să fie lăsat în pace. I se spunea Dave. Mânca, dormea, căsca uneori şi nu părea interesat de nimic. Nici măcar de soarta vasului, atunci când trecu prin strâmtoarea Queen Charlotte şi se rostogolea şi se zbătea de parcă înnebunise. Pe când Buck şi Curly se speriaseră, el abia îşi ridicase privirea, se uitase mirat la ei, căscase şi adormise la loc. Zi şi noapte, vaporul era împins de elicea sa neobosită. Deşi fiecare zi se asemăna celeilalte, Buck simţi că vremea se răcea. Şi, în sfârşit, într-o dimineaţă elicea se opri, iar pe „Narwhal"

curiozitatea spori. Buck simţea, ca şi ceilalţi câini, că urma o schimbare importantă. Frangois îi aduse, cu biciul, pe punte. La primul pas făcut pe suprafaţa îngheţată, picioarele lui Buck se afundară în ceva alb şi moale, ca un noroi. El se dădu înapoi, mârâind. Substanţa aceea albă cădea din văzduh. Se scutură, dar şi mai multă căzu pe el. O mirosi curios, apoi o linse. Ciupea ca focul, apoi dispărea. Încercă iar, cu acelaşi rezultat. Privitorii izbucniră în hohote de râs, iar el se simţea ruşinat, fără să ştie de ce. Vedea zăpadă pentru prima oară.

Legea bâtei şi a colţilor.

Prima zi a lui Buck pe plaja de la Dyea a însemnat un coşmar. Fiecare oră a fost plină de surprize şi de şocuri. Fusese aruncat dintr-o dată din mijlocul civilizaţiei în sălbăticiei. Nu mai avea viaţa răsfăţată, însorită, de altădată, ci chinul şi munca neobosită. Acolo nu existau nici pacea, nici odihna, nici măcar pentru o clipă. Totul era confuzie şi acţiune, în orice clipă viaţa îi era în primejdie.

Exista nevoia imperativă de a fi mereu în alertă, atât la oameni, cât şi la câini. Cu toţii erau sălbatici şi nu cunoşteau decât legea bâtei şi a colţilor. Nu mai văzuse câini bătându-se aşa cum o făceau aceste creaturi ce păreau mai curând lupi. La prima experienţă a sa a primit o lecţie de neuitat. Adevărat, a fost o experienţă indirectă. Victima acesteia a fost Curly. Aveau tabăra lângă un depozit de buşteni, unde ea, prietenoasă, încerca să se apropie de un câine husky mare cât un lup, dar nici pe jumătate cât ea. N-a existat nici o avertizare, ci doar un salt brusc, iar faţa căţelei a fost sfârtecată de la ochi la falcă.

Aşa atacau lupii, muşcau şi se fereau. Dar mai era vorba de ceva. Treizeci sau patruzeci de husky alergară de îndată acolo şi îi înconjurară pe luptători cu un cerc tăcut. Buck nu le înţelese intenţiile, nici pofta din priviri. Curly se repezi la adversarul ei, care sări într-o parte. La următorul ei atac, o întâmpină cu pieptul, în aşa fel că o doborî la pământ. Nu s-a mai ridicat vreodată de jos. Asta aşteptaseră dulăii husky

din jur. Se aruncară toţi asupra ei, lătrând şi mârâind, în vreme ce ea ţipa disperată dintre trupurile lor zbârlite. Atât de brusc s-a petrecut totul că Buck a fost luat prin surprindere. L-a văzut pe Spitz alergând cu limba lui roşie scoasă în afară, de parcă ar fi râs. L-a văzut pe Frangois, mânuind un topor, repezindu-se între câini. Alţi trei bărbaţi, cu ciomege, i-au sărit în ajutor ca să-i împrăştie pe dulăi. N-a durat mult. La două minute de când Curly căzuse, ultimul dintre atacatorii ei era fugărit cu bâta. Dar ea zăcea acolo fără viaţă, în zăpada bătătorită, făcută bucăţi, în timp ce metisul stătea aplecat deasupra ei, înjurând cumplit. Scena aceea i-a revenit lui Buck de multe ori în timpul somnului, speriindu-l.

Aşa stăteau lucrurile. Lupta nu era cinstită. Nu exista milă. Odată aflat la pământ, erai terminat. Ei, bine, trebuia să nu ajungă niciodată la pământ. Spitz îşi scoase iar limba şi râdea, iar din clipa aceea Buck l-a urât de moarte. Înainte să-şi revină din sperietura cauzată de moartea căţelei Curly, el fu şocat că Frangois îi fixă un echipament din felurite curele. Era harnaşamentul, cum văzuse că puneau oamenii pe cai. Şi, cum munceau armăsarii, aşa avea să lucreze el, trăgând sania pe care stătea Frangois spre pădurea din vale, apoi întorcându-se cu o încărcătură de lemne pentru foc. Deşi demnitatea lui era serios afectată prin faptul că devenise un animal de muncă, era prea isteţ să se revolte. Trase din greu, cât de bine se pricepu, deşi activitatea era nouă şi ciudată. Frangois era sever, cerea supunere totală. Cu ajutorul biciului o şi obţinea. Dave, care se dovedea un câine rotaş cu experienţă, îl muşca pe Buck în spate de câte ori greşea. Spitz era conducătorul experimentat. Deşi nu putea ajunge mereu la Buck, mârâia cu reproş din când în când sau călca mai apăsat ca să ştie Buck pe ce urme să o ia.

Dulăul învăţa repede. Sub acţiunea combinată a celor doi câini şi a lui Frangois, făcu un progres remarcabil. Când se întoarseră la tabără, ştia să se oprească la „ho!”, să

pornească la „marş” şi să se ferească din faţa câinelui rotaş când sania încărcată venea repede la vale, peste picioarele lor.

După-masă, Perrault, care se grăbea să plece cu ceea ce avea de livrat, reveni la tabără cu alţi doi câini. Le zicea Billie şi Joe. Erau fraţi, din rasa husky. Se trăgeau din aceeaşi mamă, dar erau tare diferiţi, ca noaptea de zi. Partea rea a lui Billie era blândeţea sa exagerată, în timp ce Joe era opusul său, tăcut şi supărăcios, cu un veşnic mârâit şi o privire urâtă.

Buck îi primi prieteneşte pe amândoi. Dave nu-i băga în seamă, iar Spitz îi bătu pe rând. După ce o încasă, Billie trecu, ascultător, la muncă, Joe îl înfruntă pe Spitz zburlit, cu urechile date pe spate, arătându-şi colţii. Atât de cumplit arăta, că Spitz o lăsă mai moale şi se repezi iar asupra bietului Billie, pe care-l mai bătu odată.

Până seara, Perrault se mai asigură cu un câine, un husky bătrân, lung şi uscat, cu o faţă plină de cicatrice, cu ochii scânteietori, ce impunea respect. Se numea Sol-leks, adică „Furiosul”. Ca şi Dave, nu cerea nimic, nu dădea nimic, nu aştepta nimic. Iar când el păşi fără grabă chiar în mijlocul lor, nici măcar Spitz nu-l atacă.

Avea o particularitate pe care ghinionul făcu ca Buck să o descopere. Nu-i plăcea să se apropie cineva de el pe partea unde nu vedea. Buck s-a făcut vinovat de aşa ceva, fără voia lui. Brusc, Sol-leks s-a rotit şi i-a despicat umărul până la os, pe o lungime de trei inci. De atunci, Buck n-a mai făcut greşeala asta şi prietenia lor n-a mai avut de suferit.

Singura ambiţie a dulăului acela, ca şi a lui Dave, era să fie lăsat în pace. În aceeaşi noapte, Buck s-a confruntat cu importanta problemă a dormitului. Cortul, luminat de o lumânare, lucea călduros în mijlocul câmpiei albe. Iar când el, fireşte, intră înăuntru, atât Perrault, cât şi Frangois, îl bombardară cu înjurături şi ustensile de bucătărie, până ce fugi afară, în ger. Un vânt tăios sufla acolo. Îl ciupi şi muşcătura viscolului îl făcea să sufere, în special din pricina

umărului rănit. Se lăsă în zăpadă şi încercă să doarmă, dar gerul îl făcu să se ridice în curând în picioare, tremurând. Necăjit şi chinuit, se învârti printre corturi, dar pretutindeni era frig. Ici şi colo, câinii sălbatici se repezeau la el. Însă el se zbârlea şi mârâia ameninţător la ei, aşa că era lăsat să treacă mai departe.

În cele din urmă îi veni o idee. Vru să se întoarcă să vadă ce făceau tovarăşii săi. Spre mirarea lui, dispăruseră. Rătăci iar prin tabăra întinsă, căutându-i, apoi se întoarse. Erau în cort? Nu puteau fi acolo, altfel ar fi fost lăsat şi el să stea înăuntru. Atunci unde erau? Cu coada între picioare şi tremurând de frig, se învârtea fără ţintă în jurul cortului. Brusc, zăpada se lăsă sub labele lui din faţă şi se scufundă în omăt. Ceva se mişca sub picioarele lui. Se dădu înapoi, zburlindu-se şi mârâind, temându-se de necunoscut. Dar un lătrat slab îl linişti. Atunci se întoarse ca să cerceteze.

Simţi o adiere de aer cald. Încovrigat sub zăpadă stătea Billie, care se agita ca să îşi arate bunele sale intenţii, ba chiar se aventură, spre a fi lăsat în pace, să-l lingă, cu limba lui umedă şi caldă, pe Buck.

Altă lecţie. Deci aşa procedau ei, nu? Buck îşi alese un locşor şi, cu mult zgomot şi risipă de energie îşi săpă o groapă. Apoi se băgă înăuntru. Acolo căldura trupului i se păstră, aşa că adormi repede. Ziua fusese lungă şi grea, iar el dormea adânc şi confortabil, deşi mârâia şi lătra şi se zbătea când visa urât. Nici nu-şi deschise ochii până ce zgomotele taberei nu crescură destul în intensitate. Ninsese mult în timpul nopţii şi omătul îl acoperise cu totul. Pereţii de zăpadă îl apăsau de pretutindeni. Se sperie. Aşa se tem sălbăticiunile de capcane.

Astfel, în viaţa lui pătrundeau vieţile strămoşilor săi, căci el, fiind un câine civilizat, de la oraş, nu avea de unde să ştie ce înseamnă o capcană. Brusc, sări în picioare, azvârlind zăpada din jur. Văzu apoi întreaga câmpie albă întinzându-se înaintea lui. Îşi aminti unde se găsea şi ceea ce se

întâmplase de când ieşise la plimbare cu Manuel până când săpase groapa în omăt, în plină noapte.

— Ce zic eu? zbieră Frangois. Ăst câine învăţ repede.

Perrault încuviinţă printr-un semn din cap. Fiind un curier al Guvernului Canadian, ducând lucruri importante, avea grijă să-şi aleagă cei mai buni câini şi se bucura în mod special că îl cumpărase pe Buck.

Timp de un ceas, alţi trei husky se adăugară echipei, care avea acum nouă componenţi. După încă un sfert de oră, erau toţi înhămaţi şi străbăteau drumul către canionul Dyea. Buck se bucura că plecaseră şi, deşi munca era grea, îi plăcea.

Fu surprins de silinţa pe care şi-o dădeau toţi şi care i se transmitea şi lui. Dave şi Sol-leks se schimbaseră profund. Erau alţi câini. Pasivitatea şi nepăsarea le dispăruseră cu totul. Erau vioi şi activi, agitându-se ca treaba să iasă bine, înfuriindu-se ori de câte ori ceva strica bunul mers al lucrurilor. Truda de pe drum părea expresia supremă a existenţei, motivul pentru care ei trăiau şi singurul lucru ce-i desfăta.

Dave era câine rotaş sau de sanie. În faţa lui trăgea Buck. Urma Sol-leks. Restul echipei trăgeau mai în faţă, de un singur ham. Primul era conducătorul lor, Spitz. Buck fusese plasat special între Dave şi Sol-leks, ca să înveţe de la ei. Se dovedi un bun şcolar, iar ei buni profesori. Nu-l lăsau să persiste în greşeală şi îi predau cu colţii lor ascuţiţi. Dave era corect şi foarte isteţ. Nu-l ciupea pe Buck fără motiv, nici nu pierdea ocazia să o facă atunci când trebuia. Cum biciul lui Frangois îl ardea pe spinare, Buck pricepu că era mai bine să intre în ritmul celorlalţi, decât să întârzie.

Odată, la o oprire scurtă, când din pricina lui plecarea întârzie, pe el săriră şi Dave şi Sol-leks şi îi administrară o lecţie pe cinste. De atunci, el avea grijă mereu să se ia după urmele din faţa lui. Astfel că, pe măsură ce deprindea meseria, ceilalţi începeau să-l lase în pace. Biciul lui Frangois şuiera din ce în ce mai rar pe deasupra lui, iar

Perrault chiar îi făcea favoarea de a-i cerceta picioarele cu grijă.

În ziua aceea au parcurs un traseu dificil, pe deasupra canionului, prin Sheep Camp, depăşind Scales şi linia pădurii, printre gheţari şi troiene de zăpadă de sute de picioare adâncime, peste marea trecătoare Chilcoot, dinspre apa sărată şi cea dulce, ce păzeşte tristul şi singuraticul Nord.

Au scos un timp bun printre lacurile ce se înlănţuiau, din craterele vulcanilor stinşi, iar noaptea au ajuns la uriaşa tabără de pe malul lacului Bennett, unde mii de căutători de aur îşi fac bărci aşteptând topirea gheţurilor, primăvara. Buck şi-a săpat o gaură în zăpadă şi a dormit minunat, iar în zori era înhămat, gata de plecare împreună cu tovarăşii săi. În ziua aceea au străbătut patruzeci de mile, pe o pistă bună. A doua zi şi cele ce au urmat, şi-au croit singuri drumul, astfel că au înaintat mai greu. Ca regulă, Perrault mergea în fruntea echipei, călcând zăpada cu rachetele, pentru ca ei să umble mai uşor. Frangois, dirijând sania cu prăjina, schimba uneori locul cu el. Perrault se grăbea şi se lăuda singur cu priceperea lui în ceea ce privea gheaţa. Nu trebuia uitat că, dacă sub gheaţă apa curgea repede, pojghiţa era în pericol să se rupă foarte uşor.

Zi după zi, la nesfârşit, Buck trudea pe pistă. Întotdeauna ridicau tabăra pe întuneric şi zorii îi găseau pe drum, după ce străbătuseră deja câteva mile. Întotdeauna îşi făceau tabăra după căderea întunericului, îşi mâncau bucăţile de peşte şi se târau să doarmă sub zăpadă. Buck era lacom. O livră şi jumătate de somon uscat, raţia lui zilnică, nu-i ajungea. Nu se sătura şi suferea mereu din pricina durerilor de burtă. Totuşi alţi câini, fiindcă erau mai uşori, şi se obişnuiseră cu viaţa de acolo, se descurcau doar cu o livră de peşte. A pierdut repede întregul fast ce caracteriza viaţa lui de odinioară. Pricepu că tovarăşii săi, terminându-şi mai repede raţiile, mâncau din porţia lui. Nu avea cum să o apere. În timp ce se bătea cu doi sau trei dulăi, peştele

dispărea în gurile altora. Singura scăpare era să mănânce la fel de repede ca şi ceilalţi. Privea în jur şi învăţa. Îl văzu astfel pe Pike, un câine nou, priceput în a fura, cum îi luă lui Perrault o bucată de şuncă pe când omul era întors cu spatele la el. Buck îl imită în ziua următoare şi pentru fapta lui plăti Dub, un alt dulău. Acest prim furtişag îl făcu pe Buck să înţeleagă cum se supravieţuieşte în ostilul Nord. Avea capacitatea de a se adapta la condiţiile schimbătoare din jur, fără de care ar fi pierdut.

De asemenea, a dus la distrugerea firii sale morale, un lucru fără folos şi un handicap în lupta grea pentru existenţă. Aşa ceva se potrivea Sudului, dar în Nord, unde domnea legea bâtei şi a colţilor, cine punea preţ pe asemenea lucruri sau era nebun sau se distrugea.

Buck nu gândea lucrurile acelea. El se acomoda inconştient la noul mod de trăi. Niciodată nu fugise de o luptă. Dar bâta bărbatului în pulover roşu îl învinse într-un mod fundamental. Altădată ar fi murit apărând nişte considerente morale. Acum însă, pierderea întregii lui educaţii se manifesta prin inexistenţa oricărei morale. Nu fura pentru a se bucura de asta, ci ca să scape de durerile de stomac. Nu fura pe faţă, ci în secret, cu viclenie, temându-se de bâtă sau de colţi. Evoluţia lui a fost rapidă. Muşchii i-au devenit tari ca piatra. A devenit rezistent la durerea obişnuită. Putea mânca orice, oricât de tare sau de nedigerat se dovedea. După ce înfuleca hrana, sucurile gastrice extrăgeau şi ultima particulă nutritivă necesară organismului său.

Vederea şi auzul i se ascuţiseră peste măsură. Chiar şi prin somn, auzea cel mai slab sunet şi ştia dacă îl pândea vreo primejdie. Învăţase să muşte cu colţii gheaţa care i se trăgea între gheare. Când îi era sete şi deasupra găurii cu apă exista o pojghiţă subţire, o spărgea cu labele din faţă. Simţea dinainte cât de tare va sufla viscolul şi îşi făcea adăpostul de noapte în conformitate cu asta. Nu învăţa doar din experienţă, ci şi din instinctele ce-i reveneau la viaţă.

Generaţiile de câini domestici de până la el nu mai contau. Îşi amintea parcă de copilăria neamului său, pe când haitele de câini sălbatici făceau ravagii în pădurile primitive şi îşi ucideau prada din fugă.

Nu-i era greu să înveţe să se bată ca un lup. Aşa se luptaseră înaintaşii săi. De la ei moştenise vechiul mod de a trăi, de la ei viclenia pe care o folosea în prezent. Toate aceste lucruri veniseră la el fără nici un efort, ca şi cum fuseseră întotdeauna acolo.

Şi, când în nopţile îngheţate, îşi ridica botul şi urla prelung, ca un lup, de fapt strămoşii săi, morţi demult, îşi ridicau boturile spre stele şi urlau prin secole şi prin el. Iar ritmul lui era ritmul lor, ce dădea glas dorinţelor lor, înţelesului pe care-l aveau ei despre tăcere, ger, întuneric.

Astfel, cântecul acela vechi însemna mărturia existenţei strămoşilor săi. Revenise la viaţă fiindcă el ajunsese acolo şi fusese adus acolo fiindcă oamenii descoperiseră un metal galben în Nord şi fiindcă Manuel, un ajutor de grădinar, nu câştiga peste nevoile soţiei sale.

Dominaţia fiarei primitive.

Dominaţia fiarei primitive se manifesta puternic la Buck şi se intensifica în condiţiile de trai oferite de mersul pe pistă. Dar creşterea era secretă. Noua lui viclenie îl făcea să o controleze.

Era prea ocupat să se adapteze la noua viaţă, să-şi uşureze traiul. Nu doar că nu se bătea, ci evita luptele, dacă putea. O anumită hotărâre îi caracteriza atitudinea. Nu era tentat de acţiuni rapide şi negândite. Îl ura cumplit pe Spitz, dar nu trăda nerăbdarea de a trece la fapte.

Pe de altă parte, poate fiindcă ghicea în Buck un rival periculos, Spitz nu pierdea nici o ocazie să-şi arate colţii. Ba chiar îi ieşea în drum lui Buck, străduindu-se mereu să înceapă o luptă ce nu s-ar fi terminat decât cu moartea unuia dintre ei.

Aceasta chiar s-ar fi pornit, dacă n-ar fi avut loc un accident nedorit. La sfârşitul acelei zile, vroiau să ridice o

tabăra amărâtă pe malul lacului Le Barge. Spulberând zăpada, un viscol tăios îi forţase să orbecăiască pentru un astfel de loc. De abia reuşiseră să-l găsească. În spatele lor se ridica un perete vertical de stâncă, iar Perrault şi Frangois erau obligaţi să-şi facă focul şi să-şi întindă lucrurile pentru dormit chiar pe gheaţa de pe lac. Scăpaseră de cort la Dyea, ca să călătorească mai uşor.

Câteva beţe şi buturugi le furnizau focul ce pâlpâia şi topea gheaţa, astfel că mâncară cina pe întuneric. Buck se cuibărise chiar sub peretele care-i apăra de viscol. Frangois împărţea peştele pe care îl dezgheţase mai devreme, la foc. Dar când Buck îşi termină porţia şi se întoarse, îşi găsi culcuşul ocupat. Un mârâit de avertizare îi spuse că nemernicul era Spitz. Până atunci, Buck evitase înfruntarea cu duşmanul său, dar acum era prea mult. Fiara din el gemea. Se aruncă asupra lui Spitz cu o furie care-i surprinse pe amândoi, în special pe Spitz. Întreaga experienţă a acestuia cu Buck îl arătase un rival neobişnuit de timid, care reuşea să se facă respectat doar prin greutate şi mărime. Şi Frangois fu surprins când interveni să restaureze liniştea, dar pricepu cauza înfruntării.

— Aha! îi strigă el lui Buck. Dă-i ce merită, pentru Dumnezeu! Hoţ nemernic!

Şi Spitz voia să se bată. Urla furios, învârtindu-se în jurul duşmanului său, gata să atace în orice clipă. Buck era întărâtat şi acţiona la fel de riscant. Dar chiar atunci avu loc ceva neaşteptat, lucrul ce amână mult lupta lor pentru supremaţie, după nenumăratele mile de trudă şi chin. O înjurătură de-a lui Perrault, impactul răsunător al bâtei pe oase, un strigăt de durere. Brusc, tabăra fu invadată de siluete îmblănite. Erau husky înfometaţi, care adulmecaseră tabăra şi veniseră în fugă dintr-un sat indian.

Se târâseră acolo în timp ce Buck şi Spitz se înfruntaseră. Când cei doi bărbaţi se băgaseră între ei cu bâtele, aceştia îşi arătară colţii şi se dădură înapoi. Erau înfometaţi şi mirosul cărnii îi înnebunea.

Perrault îl găsi pe unul cu capul băgat în cutia cu mâncare. Îl lovi tare cu bâta pe îndrăzneţ, astfel că mâncarea fu răspândită pe jos. O clipă mai târziu, o mulţime de bestii înfometate răscoleau totul, căutând pâine şi slănină. Ciomegele se repeziră asupra lor. Schelălăiau şi urlau sub ploaia de lovituri, dar nu fugeau până ce nu înghiţeau ultima firimitură. În vremea aceasta, echipa surprinsă a câinilor de la sanie ieşi din adăpost şi se repezi la invadatori. Buck nu mai văzuse asemenea câini. Oasele le ieşeau prin piele. Păreau mai curând schelete umblătoare, cu ochi scânteietori şi colţi acoperiţi de bale. Nebunia foametei îi făcea de temut, înfiorători. Nu puteai să li te opui. Echipa câinilor de sanie fu respinsă până la stâncă. Buck fu copleşit de trei husky, iar capul şi umerii îi fuseseră sfâşiaţi de trei ori. Zarva era îngrozitoare. Billie ţipa ca de obicei. Dave şi Sol-leks, sângerând din pricina rănilor numeroase, se luptau, îndrăzneţi, unul lângă celălalt. Joe muşca nebuneşte. Odată, îi rupse cu totul piciorul unui husky. Pike, ticălosul, sărea asupra animalelor invalide, rupându-le gâtul cu colţii.

Buck îşi apucă un adversar de beregată şi îi sfâşie jugulara cu colţii. Gustul cald al sângelui îl făcu să devina mai fioros. Se aruncă asupra unui alt duşman, dar simţi cum nişte colţi se înfigeau chiar în gâtul lui. Erau cei ai lui Spitz, care-l atacau, precum laşii, din lateral.

Perrault şi Frangois, după ce făcuseră curăţenie în partea lor de tabără, se grăbeau să-şi ajute câinii de sanie. Valul sălbatic al fiarelor înfometate se dădea înapoi în faţa lor, iar Buck se eliberă. Asta n-a durat decât o clipă. Cei doi oameni au fost obligaţi să se întoarcă pentru a mai salva din provizii, iar câinii husky săriră iar asupra celor de la sanie. Billie, îngrozit, trecu de încercuirea lor şi o luă la fugă peste gheaţa lacului.

Fu urât de către Pike şi Dub, apoi de restul echipei. Cum Buck vru să pornească după el, cu coada ochiului îl zări pe Spitz, ce se repezea către el cu dorinţa vădită de a-l

termina. Dacă ar fi fost iar înconjurat de nenumăraţi husky, n-ar mai fi avut şanse de salvare. Dar reuşi să facă faţă atacului lui Spitz, apoi porniră amândoi în fugă peste gheaţa lacului.

Mai târziu, cei nouă câini se strânseră laolaltă şi căutară adăpost în pădure. Deşi nu-i mai urmărea nimeni, arătau rău. Fiecare fusese rănit în patru-cinci locuri, iar unii chiar grav.

Dub fusese rănit grav la un picior din spate. Dolly, ultima căţea husky adăugată echipei la Dyea, îşi sucise gâtul. Joe îşi pierduse un ochi. Billie avea o ureche ruptă şi striga şi umbla aiurea prin noapte.

În zori, se întoarseră şchiopătând în tabără, de unde hoţii plecaseră, iar oamenii erau furioşi. Câinii husky mâncaseră curelele de piele, pânzele şi jumătate dintre provizii. Înghiţiseră şi o pereche de mocasini din piele de elan de-ai lui Perrault, ba chiar două corzi din biciul lui Frangois. El se uită întristat la câinii răniţi.

După două ceasuri de înjurături, hamurile fuseseră refăcute, iar echipa de răniţi pornea la drum, chinuindu-se să străbată cea mai dificilă porţiune până la Dawson. Apele sălbatice, pe la Thirty Mile River, învinseră gheţurile. Le-au trebuit şase zile îngrozitoare ca să parcurgă cele treizeci de mile teribile. Au reuşit, chiar riscându-şi vieţile. De multe ori Perrault, care mergea în faţă, a lunecat greşit printre gheţuri, căzând în apă şi fiind salvat doar de prăjina lungă pe care o căra.

Termometrul arăta cinzeci de grade sub zero.

Nimic nu-l descuraja. De aceea fusese ales curier al guvernului. Risca orice, chinuindu-se pe drum de dimineaţa până noaptea.

Spitz şi Buck se repezeau uneori unul la altul, târând întreaga echipă în lupta lor. Dar atât Perrault, cât şi Frangois, interveneau mereu la timp, să-i despartă. Odată, gheaţa s-a rupt înaintea şi în urma lor. Singura scăpare a fost să se refugieze pe o stâncă. A fost o minune că au reuşit

să scape astfel. Când au ajuns la Hootalinqua, unde gheaţa era bună, Buck era terminat. În aceeaşi stare se găseau şi ceilalţi câini. Dar Perrault nu ţinea cont de asta. Într-o singură zi au străbătut treizeci şi cinci de mile, până la Marele Somon. În următoarea, încă treizeci şi cinci, până la Micul Somon. În a treia, patruzeci, ajungând la Five Fingers.

Picioarele lui Buck erau la fel de tari şi de compacte ca ale câinilor husky. Ale lui se moleşiră de-a lungul nenumăratelor generaţii, din ziua când strămoşul său fusese domesticit de vreun locuitor al peşterilor sau de un om de pe râu. Când termina munca, Buck se prăbuşea rupt de oboseală şi nu mai dorea altceva decât să doarmă până a doua zi, în zori, când plecau iar la drum. La Pelly, într-o dimineaţă, o înhămau pe Dolly, care nu fusese niciodată bănuită de ceva, dar care turbă brusc. La început urlă ca un lup, apoi se zburli, după care se aruncă asupra lui Buck. Dulăul o luă la fugă înnebunit, cu Dolly după el. Ea nu reuşi să-l ajungă, într-atât de speriat era. După ce alergă prin apă şi printre gheţuri, prin păduri şi peste dealuri, Frangois îi crăpă capul căţelei turbate, cu un topor, atunci când ea trecu prin dreptul lui. Buck, epuizat, se târî, clătinându-se, pe lângă sanie, abia respirând. Atunci Spitz se aruncă asupra lui şi îl sfâşie cu colţii. Dar cum biciul lui Frangois se abătu asupra lui, lupta încetă în scurtă vreme.

De atunci, între cei doi exista un război deschis. Spitz, şeful echipei, îşi simţea autoritatea primejduită de Buck. Lupta pentru supremaţie devenise inevitabilă. Amândoi o doreau. Buck îi ameninţa făţiş autoritatea celuilalt. Folosea orice prilej ca să provoace o confruntare.

De exemplu, într-o zi, îi luă partea lui Pike. Acesta se ascunsese în zăpadă, ca să nu mai fie pus la muncă. Dar Spitz îl descoperi şi vroise să-l pedepsească pe măsură. Atunci interveni Buck. El şi cu Pike săriră pe Spitz şi fu cât pe ce să-i vină de hac, dacă n-ar fi intervenit Frangois.

Cu cât Dawson se apropia mai mult, cu atât Buck continua să intervină între Spitz şi cei vinovaţi. O făcea însă cu viclenie, când Frangois nu se mai găsea prin apropiere.

Cu revolta declarată a lui Buck, dezordinea din echipă crescuse. Doar Dave şi Sol-leks nu băgau în seamă nimic, restul câinilor nu mai ascultau. Necazurile se ţineau lanţ şi cauza lor îndepărtată se numea Buck.

Francois, mereu preocupat de problemele echipei, ştia că înfruntarea pe viaţă şi pe moarte dintre cei doi dulăi devenise inevitabilă. Dar ocazia acelei încleştări nu se prezenta singură.

Ajunseră la Dawson într-o după-amiază tare urâtă, iar lupta încă nu avusese loc. Acolo erau mulţi oameni, nenumăraţi câini, iar Buck îi găsi pe toţi de treabă. Întreaga zi umblau pe strada principală, în echipe numeroase, iar noaptea clopoţeii li se auzeau prin aceeaşi zonă. Cărau buşteni pentru cabane şi pentru foc, diverse materiale pentru mine, muncind aşa cum făceau caii, în Santa Clara Valley.

Ici şi colo, Buck întâlnea dulăi din Sud, dar cei mai mulţi erau husky, din neamul lupilor. În fiecare noapte, cu regularitate, la doisprezece, la trei, începeau cântecul nocturn, o melodie ciudată, la care Buck li se alătura cu bucurie. Cu strălucirea îngheţată a aurorei boreale deasupra capetelor lor sau cu stelele dănţuind prin ger, cu pământul pietrificat sub stratul dens de omăt, strigătul câinilor husky însemna, poate, provocarea vieţii. Doar că era interpretat cu neîncredere, cu lamentări lungi şi schelălăieli, părând mai mult o rugă pentru viaţă.

Strigătul acela era vechi, vechi ca însăşi neamul lor, unul dintre primele strigăte dintr-o lume mai tânăra, dintr-o zi când strigătele erau triste. Fusese învestit cu durerile nenumăratelor generaţii, lucru ce-l făcea pe Buck să tresară şi să se agite, fără să înţeleagă de ce. Când mârâia şi schelălăia, asta se datora nu doar chinurilor suferite de el, ci şi celor suportate de strămoşii lui sălbatici, iar teama

şi misterul frigului se transmiseseră de-a lungul miilor de ani de existenţă a rasei lor.

Trebuia să tresară şi să se agite de urletul ce venea din epoca în care lumea nu cunoştea încă civilizaţia, ci doar focul şi adăpostul precar al cavernelor. După şapte zile de când trăseseră la Dawson, trecuseră pe lângă faleza abruptă de la Barracks, apoi urmaseră drumul Yukonului, îndreptându-se către Dyea şi Lacul Sărat. Perrault avea de îndeplinit o sarcină mai urgentă decât cea care-l adusese în ţinut. Când mândria i se urcase la cap, vroia să bată recordul de viteză în timpul unei călătorii din acel an. Avea de partea lui câteva elemente favorizante. Mai întâi, drumul pe care se deplasau fusese bătătorit bine de călătorii ce-i precedaseră. Apoi, poliţia pregătise, pe acest traseu, în două-trei locuri, ascunzători cu mâncare pentru oameni şi câini. În cele din urmă, nu transportau nimic greu.

Distanţa până la Sixty Miles, un drum de cinzeci de mile, o parcurseseră în prima zi. A doua zi ajunseseră la izvorul Yukonului, mergând către Pelly. Dar această goană splendidă nu a avut loc fără necazuri şi probleme pentru Frangois. Revolta surdă a lui Buck distrusese solidaritatea echipei. Îi încuraja pe ceilalţi câini să nu-l mai urmeze pe Spitz şi să nu-l mai asculte. Cum teama faţă de el dispăruse, ceilalţi dulăi îl provocau cu orice prilej.

Pike îi fură o jumătate de peşte într-o noapte, pe care o înfulecă sub protecţia lui Buck. În altă noapte, Dub şi Joe se bătură cu Spitz şi-l făcură să renunţe la pedeapsa ce li se cuvenea. Buck nu se apropia de Spitz fără să mârâie şi să-şi zburlească ameninţător părul. De fapt, se comporta ca un bătăuş, plimbându-se mereu pe sub nasul lui Spitz.

Lipsa disciplinei afecta şi relaţiile dintre ceilalţi câini. Se certau şi se băteau mai des ca oricând. Tabăra devenise un câmp de luptă. Doar Dave şi Sol-leks nu se schimbaseră, deşi deveniră iritabili din pricina conflictelor neîncetate. Frangois înjura de zor. Izbea zăpada cu piciorul, cuprins de mânie neputincioasă şi îşi smulgea părul din cap. Biciul lui

fulgera printre câini, dar eficienţa i se diminuase. Cum se întorcea cu spatele la ei, cum reîncepeau conflictele. Frangois îl sprijinea pe Spitz cu biciul său, iar Buck îi susţinea pe ceilalţi câini. Bărbatul înţelesese că dulăul acela se afla în spatele necazurilor, iar Buck ştia asta. Era însă prea viclean ca să fie prins asupra faptului. Trăgea foarte bine la ham, iar truda era o plăcere pentru el. Dar o plăcere şi mai mare era să-i facă pe câini să se bată între ei.

La gura râului Tahkeena, într-o noapte, după ce mâncaseră, Dub dădu peste un iepure, îl fugări, dar nu-l prinse. După o clipă, întreaga echipă porni la vânătoare. La câteva sute de yarzi mai departe se afla tabăra Poliţiei din Nord-Vest, cu cinzeci de dulăi, care li se alăturară.

Iepurele fugea pe râu în jos, şi ajunse într-un golfuleţ. Alerga pe acolo fără probleme, căci zăpada era îngheţată şi îl susţinea bine. În timp ce el fugea pe suprafaţa acesteia, câinii mai grei, se cufundau în omăt, istovindu-se. Buck îi conducea. Trupul lui splendid se avânta în fruntea lor, remarcându-se prin salturi spectaculoase, în lumina lunii.

Dar nu avea cum să câştige. Distanţa dintre urmărit şi urmăritori creştea constant. În anumite momente, stârnirea instinctelor ancestrale îi atrage pe oameni din oraşele lor zgomotoase în păduri sau pe câmp pentru a ucide animalele cu gloanţe propulsate de energiile reacţiilor chimice doar pentru bucuria de a omorî ceva. La fel stăteau lucrurile cu Buck. Alerga în fruntea haitei ca să distrugă acel lucru viu, acea carne vie, pe care vroia s-o sfâşie cu colţii săi, apoi să-şi bage botul până la ochi în sângele cald.

Există un extaz ce marchează momentele de vârf ale vieţii. Şi acesta este un paradox al trăirii, căci extazul respectiv se manifestă la cineva viu, rezultând tocmai din unitatea completă a faptului că el e viu.

Această uitare de sine apare la un artist, pune stăpânire pe el fără veste şi dispare la fel. Apare la un soldat încins în focul luptei, şi care nu mai ştie ce e mila. La fel se ivise la Buck, în timp ce conducea haita. El urla atunci ca strămoşii

săi lupii, alergând după prada vie ce fugea repede, înaintea lui, în lumina lunii.

Urletul acela venea din adâncul făpturii sale. Anumite părţi din fiinţa lui erau necunoscute şi constituiau moştenirea lui din timpuri imemorabile. Era stăpânit de viaţa curată ce izvora din el, de bucuria de a exista, de plăcerea oferită de fiecare muşchi, încheietură, alergarea exaltantă pe sub bolta înstelată, victoria asupra materiei moarte ce nu se putea deplasa în nici un fel. Dar Spitz, care nu se încălzise peste măsură în goana aceea şi calcula totul, părăsi haita şi îi tăie calea iepurelui prin mijlocul golfului.

Buck nu se gândise la aşa ceva. El fugea pe urmele prăzii sale. Deodată îl văzu pe Spitz ivindu-se înaintea lui, în dreptul iepurelui. Acesta nu se mai putu întoarce şi colţii albi ai dulăului îi rupseră din salt spinarea. Iepurele mai reuşi doar să scoată un strigăt de agonie. Auzindu-l, întreaga haită ce-l urma pe Buck scoase un urlet de bucurie fără margini. Dar Buck nu urlă. Nu se mai controlă, ci, ajungând în dreptul lui Spitz, se aruncă asupra lui, însă nu-i nimeri beregata. Se rostogoliră în zăpadă.

Spitz se ridică atât de repede în picioare, de parcă nici nu fusese doborât. Îl muşcă pe Buck de umăr. De două ori colţii săi se închiseră în gol, precum cei ai unei capcane din oţel, în timp ce se dădea înapoi ca să stea mai bine pe picioare şi mârâia ameninţător, zbârlindu-şi părul.

Într-o clipă, Buck înţelese. Venise clipa înfruntării. Urmă o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cum se învârteau unul în jurul celuilalt, mârâind, cu urechile date pe spate, foarte atenţi ca să fie în avantaj, lucrurile deveniseră foarte clare pentru Buck.

Îşi amintea parcă de alte scene la fel, având loc în pădurea albă de nea, pe pământul acoperit de zăpadă, sub razele lunii. Peste albeaţa aceea şi tăcerea din jur se lăsă o linişte îngrozitoare. Nici vântul nu mai adia. Nu se mişca nimic, mici măcar o frunză. Aburii scoşi de respiraţia câinilor se ridicau încet şi pluteau prin văzduhul îngheţat.

Terminaseră repede cu iepurele acei dulăi ce nu erau decât nişte lupi prost domesticiţi. Tăceau şi ei, doar ochii le străluceau şi respiraţiile li se intensificau. Pentru Buck asta nu însemna nimic nou sau ciudat. Era o scenă de demult. Aşa stătuseră întotdeauna lucrurile şi aveau să stea. Spitz era un luptător experimentat. De la Spitsbergen prin Arctica, apoi traversând Canada şi Barents, avusese de-a face cu tot felul de câini şi reuşise să-i învingă. Furia lui era cumplită, dar niciodată oarbă.

Se lăsa cuprins de dorinţa de a distruge şi rupe, dar nu uita că şi duşmanul lui era stăpânit de aceeaşi dorinţă de neînfrânat. Nu ataca niciodată cât timp era pregătit să respingă un asalt. Nu ataca până ce nu respinsese acel asalt. În zadar încerca Buck să-şi înfigă colţii în gâtul marelui dulău alb. De câte ori dinţii săi se apropiau de carnea catifelată, dădeau peste cei ai lui Spitz. Colţii se izbeau de colţi, iar buzele se sfâşiau şi sângerau cumplit. Buck nu reuşea să treacă de apărarea duşmanului său.

Atunci se încinse şi începu să-l atace repede, din orice poziţie, pe Spitz.

Încercă să-l apuce de beregată pe marele dulău alb, acolo unde viaţa clocotea la suprafaţă, dar de fiecare dată celălalt îl respingea şi se ferea. Însă Buck nu urmărea decât gâtul celuilalt. Deodată însă, îl izbi pe Spitz cu umărul, cum obişnuiesc cerbii, când se luptă, vrând să-l arunce la pământ. Dar Spitz se feri cu abilitate şi de acest atac.

Marele dulău alb era neatins, în vreme ce sângele şiroia din rănile lui Buck şi respira greu. Lupta devenea una disperată pentru el. Iar cercul câinilor se închidea şi se apropia mai mult de ei, haita fiind gata să se repeadă la cel care ar fi căzut.

Buck continua să se învârtească pe lângă duşmanul său. Spitz ataca mai des. Celălalt se ţinea mai prost pe picioare. Odată chiar, Buck se răsturnă şi cercul celor şaizeci de câini fu gata să intervină, însă el îşi reveni imediat şi haita, care sărise deja, se opri brusc, fiind nevoită să mai aştepte. Dar

Buck avea o calitate care-l făcea mare, imaginaţia. Lupta din instinct, dar putea să se bată şi cu mintea. Atacă, aşteptând ca duşmanul să-l întâmpine cu umărul, dar în ultima clipă se lăsă jos, în zăpadă. Colţii săi apucară piciorul stâng din faţă al lui Spitz.

Se auzi pârâitul osului. Acum dulăul alb era nevoit să-l înfrunte doar pe trei picioare. De trei ori încercă să-l doboare, apoi repetă vicleşugul şi îi rupse piciorul drept din faţă. În ciuda durerii cumplite şi a neputinţei, Spitz se chinuia nebuneşte să continue lupta. El vedea cercul tăcut din jur, ochii lor scânteietori, limbile lor atârnând afara din gură, respiraţiile lor ce se apropiau. Nu uitase cercurile ce se închiseseră altă dată prinzând în interior pe duşmanii săi. Acum însă, el era învinsul.

Nu mai avea nici o speranţă. Buck era nemilos. Mila este ceva specific ţinuturilor cu climă blândă. El se pregătea pentru asaltul final. Cercul se strânsese atât de mult în jurul lor că putea simţi respiraţiile câinilor husky în coastele sale. Îi putea vedea, dincolo de Spitz, aplecându-se uşor, ca să sară mai bine asupra prăzii neajutorate. Ochii lor se fixaseră asupra lui.

Aşteptarea se apropia de sfârşit. Fiecare animal stătea nemişcat, împietrit parcă. Doar Spitz se clătina şi se zbârlea, mârâind cumplit de ameninţător, ca şi cum ar fi vrut să sperie moartea. Atunci Buck se aruncă asupra lui, izbindu-l în umăr cu umărul său. Cercul întunecat deveni un punct pe zăpadă luminată de lună, iar Spitz nu se mai văzu. Buck rămase să privească, el devenind campionul biruitor, fiara de care urmau să asculte toţi. Ucisese pentru prima dată şi lucrul acesta îi plăcea.

Cine a devenit şef

— Ei, ce ziceam? Nu e adevărat că Buck e mare ticălos?

Aşa vorbea Frangois a doua zi, când a descoperit că lipsea Spitz, iar Buck era plin de răni. Îl trase lângă foc, să i le vadă mai bine.

— Spitz ăsta tare bine bate, spuse Perrault, după ce cercetă tăieturile şi despicăturile.

— Iar Buck ăsta bate de două ori mai bine, ripostă Frangois. Acum mergem mai repede. Nu mai e Spitz, nu mai e necaz.

În timp ce Perrault împacheta echipamentul taberei pe sanie, celălalt înhăma câinii. Buck se prezentă în locul pe care-l ocupase conducătorul Spitz, dar Frangois, nebăgându-l în seamă, îl puse pe Sol-leks acolo. Asta însemna că Sol-leks avea să fie conducătorul câinilor. Buck sări furios asupra acestuia, dându-l la o parte şi aşezându-se în locul lui.

— Ia te uită la ăst Buck, strigă Frangois, lovindu-se cu palmele pe coapse cu voioşie. A ucis Spitz şi crede că-i ia locul. Pleacă, bestie! strigă el, dar Buck nu se clinti.

Îl apucă pe dulău de ceafă, îl trase deoparte, deşi mârâia ameninţător şi îl puse la loc pe Sol-leks. Bătrânului câine nu-i plăcea asta şi arăta deschis că se teme de Buck. Frangois era încăpăţânat, dar, când se întoarse cu spatele, Sol-leks fu iar înlocuit. Metisul se înfurie.

— Cerule! Te aranjez eu! urlă el, şi se întoarse cu o bâtă în mână.

Buck îşi aminti de omul în pulover roşu şi se dădu încet înapoi. Nu mai încercă să-l îndepărteze pe Sol-leks din locul unde fusese iar aşezat. Dar se rotea în jurul bâtei, mârâind furios.

În timp ce se învârtea în jurul omului, nu-şi luă ochii de la ciomag, gata să se ferească de el, dacă Frangois l-ar fi aruncat către el. Metisul îşi văzu mai departe de treabă, apoi îl chemă pe Buck, să-l pună în vechiul său loc, înaintea lui Dave. Dulăul se retrase doi-trei paşi. Frangois se duse la el, dar câinele se dăduse iar înapoi câţiva paşi.

După un timp, metisul aruncă bâta, crezând că dulăul se temea de o chelfăneală. Însă Buck se revoltase. Nu încerca să scape de o bătaie, ci să fie şef. Merita asta. Se bătuse pentru şefie şi nu accepta nimic mai prejos.

Perrault veni în ajutor. Îl fugăriră aproape o oră. Aruncară cu bâte după el. Se feri de ele. Îl înjurară de tată şi mamă, ca şi de urmaşi, de fiecare fir de păr de pe el şi de fiecare picătură de sânge din vene.

El le răspundea la înjurături prin mârâituri şi se ţinea la distanţă, să nu fie prins. Nu încerca să fugă de acolo, ci se retrăgea dinaintea lor, anunţându-i foarte clar că, după ce aveau să-i facă pe voie, va redeveni bun şi supus. Frangois se aşează şi se scărpină în cap. Perrault se uită la ceas şi înjură. Timpul zbura şi ei ar fi trebuit să se afle pe drum de o oră. Frangois se scărpină din nou în cap. Clătină din cap şi rânji neputincios. Curierul ridică din umeri, semn că fuseseră învinşi. Apoi Frangois se duse unde stătea Sol-leks şi îl chemă pe Buck. Buck râse, aşa cum râd câinii, dar păstră distanţa. Metisul îl dezlegă pe Sol-leks şi îl lăsă să se ducă la vechea sa poziţie.

Echipa aştepta, înhămată la sanie, gata de plecare. Buck nu mai avea alt loc liber decât în fruntea celorlalţi. Încă odată îl strigă Frangois, iar dulăul râse, dar nu se apropie.

— Las jos bât, porunci Perrault.

Frangois făcu întocmai, iar Buck veni acolo, râzând triumfător. Se afla acum în fruntea lor! Fu legat în chingi, iar sania porni la drum. Oamenii se grăbeau să continue călătoria pe gheaţa râului.

Oricât de mult l-ar fi preţuit înainte pe Buck, metisul constată că dulăul valora mai mult. Dintr-o dată, câinele preluase atribuţiile şefului. Când se cerea o judecată şi o acţiune rapide, el se dovedea superior chiar şi lui Spitz, pe care Frangois îl crezuse fără pereche.

Dar Buck excela mai ales în a da legea şi a-i face pe ceilalţi s-o respecte. Dave şi Sol-leks nu se sinchiseau de schimbarea şefilor. Nu era treaba lor. Ei trudeau în hamuri. Cât timp erau lăsaţi să-şi facă treaba, nu le păsa de ce se întâmpla în jur. Restul câinilor din echipă, care se învăţaseră cu indisciplina în timpul ultimelor zile ale lui

Spitz, se mirau acum că Buck îi bătea ca să păstreze ordinea.

Pike, venind în urma lui Buck, şi care nu făcea nici un efort în plus faţă de cel solicitat, fu, în prima zi, chinuit rău şi munci mai mult ca oricând. În prima noapte petrecută în tabără, Joe fu aspru pedepsit, lucru ce nu se întâmpla pe vremea lui Spitz. Buck îl bătu până ce-l făcu să ceară îndurare. Atmosfera din echipă se schimbă repede. Se reinstală solidaritatea de altădată, iar câinii trăgeau la ham ca unul singur. La Rink Rapids alţi doi husky băştinaşi, Teek şi Koona, li se alăturară, iar iuţeala cu care îi îmblânzi Buck îl lăsă fără cuvinte pe Frangois.

— Nu mai e altul ca Buck! zise el. Merită mie dolari, cerule! Nu, Perrault?

Celălalt făcu semn din cap că aşa era. Câştigau întrecerea cu timpul, zi de zi. Drumul era într-o excelentă stare, bătătorit şi tare, lipsit de zăpada proaspăt căzută. Nu era nici prea rece. Temperatura coborâse la minus cinzeci de grade şi rămăsese aşa tot drumul. Oamenii conduceau sania şi alergau în urma ei pe rând, iar câinii alergau în continuu.

La Thirty Mile, râul fusese relativ acoperit de gheaţă şi ei acoperiră într-o zi de mers distanţa pe care o parcurseseră în zece zile, la venire. La o cursă străbătură şaizeci de mile, de la lacul Le Barge la White House Rapids. Traversară Marsh, Tagish şi Bennett, adică şaptezeci de mile pe lacuri atât de repede că omul ce venea în spatele saniei fu târât de aceasta cu ajutorul frânghiei de care se ţinea. În ultima noapte a celei de-a doua săptămâni, se aflau pe înălţimile de la White Pass, apoi coborâră faleza până pe malul mării, unde se găseau luminile de la Skaguya şi, în largul apei, nave.

A fost o cursă record. În fiecare zi din cele paisprezece străbătuseră câte patruzeci de mile. Trei zile Perrault şi Frangois umblară pe strada principală din Skaguya şi fură invitaţi de nenumărate ori la băutură, în timp ce echipa lor de câini se afla în centrul interesului conducătorilor de

sănii. Apoi trei sau patru ticăloşi din Vest fugiră din oraş după ce vânduseră nişte cutii cu piper drept medicamente, iar atenţia publicului se îndreptă către alţi idoli. Veniră ordinele oficiale. Frangois îl chemă la el pe Buck, îl cuprinse în braţe şi plânse. Aceasta a fost ultima dată când i-a mai văzut pe Frangois şi pe Perrault. Ca şi alţi oameni, au ieşit pentru totdeauna din viaţa lui Buck. Un metis scoţian îi preluă pe câinii din echipă. Împreună cu alte douăsprezece sănii, porniră anevoie pe drumul către Dawson. De data asta nu mai alergau cu greutatea redusă, nu mai băteau un record, ci se trudeau zi după zi trăgând o sarcină dificilă. Era vorba de poşta pentru cei care căutau aur în apropierea Polului Nord.

Lui Buck nu-i prea plăcea, dar suporta bine munca, fiind mândru de împlinirea acesteia, după exemplul lui Dave şi Sol-leks. Ceilalţi câini, văzând asta, fie că le plăcea, fie că nu, trudeau alături de ei. Duceau o viaţă monotonă, ca nişte maşinării.

Zilele nu se deosebeau între el. În fiecare dimineaţă bucătarii îşi făceau treaba, se aprindeau focurile şi se servea masa. Apoi, în timp ce unii strângeau tabăra, alţii înhămau câinii şi, când se iveau zorii, se aflau deja de o oră pe drum. La căderea nopţii, iar ridicau tabăra. Unii culegeau lemne de foc şi crengi de pin pentru a face culcuşuri, alţii cărau apă sau gheaţă pentru bucătari. Aveau grijă de câini şi le dădeau destulă mâncare. Printre dulăii aceia erau mulţi luptători fioroşi, dar trei înfruntări de-ale lui Buck cu cel mai rău dintre ei îi aduseră supremaţia, astfel că, dacă mârâia el şi îşi arăta colţii toţi îl ascultau. Cel mai mult îi plăcea să stea lângă foc, cu picioarele din spate, strânse sub el, cu cele din faţă întinse înainte, capul ridicat, şi ochii strălucind visători în jocul flăcărilor. Uneori se gândea la casa impunătoare a judecătorului Miller din valea plină de soare din Santa Clara sau la piscina din ciment, la Ysabel, căţelul mexican fără păr, la Toos, mopsul japonez.

Cel mai adesea îşi amintea însă de bărbatul în pulover roşu, de moartea lui Curly, marea înfruntare cu Spitz, de bunătăţile pe care le mâncase ori de câte ori ar fi vrut să le mănânce. Nu-l ardea însă dorul de casă.

Ţinutul soarelui era îndepărtat şi şters, iar amintirile acelea nu aveau multă putere asupra lui. Mai convingătoare se dovedeau cele ce-i ofereau lucruri pe care nu le văzuse niciodată, dar i se păreau cunoscute. Instinctele, pe care le moştenise de la străbunii săi, se trezeau în el şi îl stârneau. Uneori stătea culcat acolo, clipind visător în timp ce se uita la flăcări. I se păreau cele ale unui alt foc şi, cum stătea culcat lângă acel foc, un alt om se găsea înaintea lui, un metis bucătar. Omul acela avea picioarele scurte şi braţele lungi, cu muşchi puternici. Părul îi era lung şi încâlcit, iar ochii de-abia i se vedeau.

Scotea sunete ciudate şi părea îngrozit de întuneric. Se apăra cu un ciomag de care stătea legată o piatră grea. Era aproape gol, purtând doar o blană zdrenţuită pe spate. Avea mult păr pe trup. În anumite locuri, pe piept şi pe umeri, pe mâini şi pe picioare parcă purta o blană deasă.

Nu stătea drept, ci cu trupul înclinat înainte, de la şolduri, iar picioarele îi erau îndoite la genunchi. Trupul său avea o anumită elasticitate, precum cea a pisicii. Mişcările sale rapide erau specifice celui aflat într-o permanentă alarmă, temându-se de lucrurile văzute şi de cele nevăzute.

Alteori, acest om păros se ghemuia lângă foc şi dormea. Uneori stătea cu coatele pe genunchi, iar mâinile îi erau puse pe cap, ca şi cum ar fi vrut să şi-l protejeze cu braţele sale păroase.

Dincolo de focul acela, Buck putea vedea mulţi cărbuni strălucitori, doi câte doi, mereu câte doi. Ştia că erau ochii fiarelor sălbatice, care ieşeau după pradă. Putea să le audă zgomotele pe care le făceau în noapte, cele scoase de trupurile lor ce se mişcau prin apropiere.

Visând astfel acolo, pe malul Yukonului, cu ochi leneşi, clipind lângă foc, acele sunete şi imagini ale unei alte lumi îi

zbârleau părul de pe spinare, de pe umeri şi ceafă, până ce suspina încet sau mârâia slab, iar bucătarul metis striga la el:

— Hei, Buck, trezeşte-te!

Atunci lumea cealaltă dispărea şi apărea cea reală, iar el se ridica să cască şi să se întindă, de parcă ar fi dormit.

Era o cursă dificilă. Trebuiau să ducă poşta şi munca grea îi istovea. Când ajunseră la Dawson, slăbiseră toţi şi erau amărâţi. Ar fi trebuit să se odihnească vreo câteva zile, cel puţin o săptămână.

Însă după patruzeci şi opt de ore, ei coborâră pe malul Yukonului, la Barracks, şi încărcară poşta ce avea să plece din ţinut. Câinii erau istoviţi, conducătorii de sănii nemulţumiţi. Ca lucrurile să meargă şi mai prost, ningea în fiecare zi. Asta însemna că trebuiau să tragă mai vârtos la sănii. Dar conducătorii de sănii ştiau cum stau lucrurile şi le-au venit în ajutor pe cât s-a putut.

În fiecare noapte, câinii erau îngrijiţi primii. Mâncau înaintea oamenilor. Nimeni nu se culca până ce nu se ştia în ce stare se găseau picioarele câinilor de la fiecare sanie. Cu toate acestea, dulăii erau sleiţi de putere. De la începutul iernii ei călătoriseră o mie opt sute de mile, trăgând sania pe întreaga distanţă. Iar o mie opt sute de mile spune de la sine ce viaţă grea duceau.

Buck încă rezista, deşi era epuizat. Îi obliga pe ceilalţi dulăi să muncească şi să păstreze disciplina. Billie gemea în fiecare noapte, în somn. Joe era mai ursuz ca oricând, iar de Sol-leks nu te puteai apropia, nici de departe, unde nu vedea, nici de pe cealaltă. Dar Dave suferea cel mai mult. Nu se simţea deloc bine. Devenise mai morocănos şi mai nervos, iar când se aşeza tabăra, se cuibărea imediat într-un loc, iar conducătorul de sanie trebuia să se ducă la el să-i dea de mâncare. După ce era deshămat şi se întindea pe zăpadă, nu se mai ridica în picioare până dimineaţa, când era înhămat din nou.

Uneori, în timpul cursei, când sania se oprea brusc sau când se chinuiau s-o pornească, scotea un strigăt de durere. Conducătorul de sanie l-a cercetat atent, dar n-a găsit nici un semn de boală la el. Vorbeau despre el în timpul mesei sau la ultima pipă fumată, înainte de a se culca. Ba, într-o noapte chiar s-au sfătuit referitor la el.

L-au adus din cuibul lui de lângă foc şi l-au apăsat cu mâinile prin diverse locuri, iar el a gemul de câteva ori. Avea ceva în neregulă în corp. Oamenii n-au descoperit însă, la el, nici un os rupt.

Când au ajuns la Cassiar Bar, Dave arăta atât de slăbit că se prăbuşea deseori în timpul cursei. Metisul scoţian îl scoase din echipă şi îl puse mai în faţă pe următorul, Sol-leks. Intenţiona să-l lase pe Dave să se odihnească, fugind liber în spatele saniei.

Aşa slăbit cum era, Dave se simţi scos din echipă, mârâia şi schelălăia când ceilalţi fură înhămaţi şi îi părea tare rău că Sol-leks îi luase locul. Era atât de mândru de funcţia lui că, deşi bolnav foarte rău, nu suporta ca alt câine să îndeplinească treaba lui. Când porni sania, veni prin zăpada moale din lateralul traseului bătătorit şi îl atacă pe Sol-leks, încercând să îl muşte, ca să-l gonească din fosta lui poziţie. Astfel se iscă o zarvă greu de descris. Metisul încercă să-l dea la o parte cu biciul.

Dave nici nu băgă biciul în seamă, iar omul nu vru să-l lovească tare. Câinele refuză să meargă liniştit în spatele saniei, pe drum, ci venea prin zăpada moale din lateral, cu un efort deosebit. Până la urmă se prăbuşi în omăt şi rămase acolo, epuizat, urlând lugubru în timp ce alte sănii treceau pe lângă el. Cu ultimele sale puteri, reuşi să se târască până ce săniile se opriră iar. Apoi merse până la cea a lui, unde se aşeză lângă Sol-leks.

Conducătorul întârzie o clipă, ca să-şi aprindă pipa de la omul din spate. Apoi se întoarse şi porni câinii. Ei se balansară pe drum, fără să părăsească locul în care se

găseau. Îşi întoarseră capetele şi rămaseră neclintiţi, miraţi. La fel de surprins fu conducătorul saniei.

Îi strigă pe ceilalţi oameni, ca să vadă şi ei. Dave apucase în colţi şleaurile lui Sol-leks şi acum se afla în fruntea echipei, în fosta lui poziţie. Îl rugă din priviri pe om să rămână acolo. Acesta nu ştia ce să facă. Ceilalţi îi spuseră că un câine poate suferi cumplit dacă i se neagă importanţa în cadrul echipei. Cunoscuseră situaţii în care dulăii, prea bătrâni pentru acea muncă grea, muriseră fiindcă fuseseră scoşi din hamuri.

De asemenea, susţineau că pentru Dave ar fi fost cumplit, dacă oricum avea să moară, să nu piară trăgând la sanie. Aşa că-l înhămă iar, deşi el gemu şi schelălăi, fără să vrea, de durere. De câteva ori se prăbuşi, dar fu tras de ceilalţi câini. Odată, sania trecu peste el şi el merse mai departe şchiopătând cu un picior din spate.

Dar rezistă până seara, când fu aşezată noua tabără. Conducătorul saniei îi pregăti un loc lângă foc. Dimineaţa însă îl găsi prea slăbit pentru a mai merge. Când omul înhămă dulăii, se târî până la ei. Cu mari eforturi se ridică în picioare, dar se prăbuşi iar. Se târî încet în fruntea echipei. Îşi folosea labele din faţă la mişcări, înaintând astfel centimetru cu centimetru. Puterea îl părăsise. În cele din urmă, rămase întins în zăpadă, tânjind după ei. Îl putură auzi urlând trist până ce dispărură din vedere, după nişte copaci. Acolo săniile se opriră. Metisul scoţian se întoarse fără grabă, pe propriile sale urme, până la tabăra părăsită de ei. Oamenii încetară să mai discute între ei. O împuşcătură răsună. Metisul veni înapoi grăbit. Biciurile pocniră, clopoţeii ţiuiră, iar săniile plecară. Dar Buck sau oricare alt câine ştia ce se petrecuse dincolo de copaci.

Truda pe pistă.

La treizeci de zile după ce părăsise Dawson-ul, poşta ajunse la Skaguya, cu Buck şi ai săi în frunte. Arătau ca vai de capul lor, rupţi de oboseală. Buck nu mai avea o sută patruzeci de livre, ci o sută cinsprezece. Ceilalţi, deşi mai

uşori decât el, pierduseră mai mult în greutate. Pike, bolnavul prefăcut, care reuşise să-i păcălească de multe ori că ar fi avut un picior rupt, de data aceasta şchiopăta de-a binelea. La fel Sol-leks, iar Dub suferea fiindcă avea un umăr dislocat.

Toţi aveau răni groaznice la picioare. Erau sleiţi de puteri. De-abia îşi târau picioarele pe drum, ciocnindu-se unul de celălalt, dublând astfel efortul cerut de călătorie.

Nu erau bolnavi, ci sleiţi. Nu era oboseala rezultată în urma unui efort scurt, dar excesiv, ce dispare după câteva ceasuri. Era epuizarea instalată în organism după luni de trudă şi chin. Nu mai aveau resurse să se refacă. Le lipseau puterile. Acestea fuseseră consumate până la ultima picătură. Fiecare muşchi, fiecare fibră, fiecare celulă era la pământ. Iar motivul se dovedea evident. În mai puţin de cinci luni, străbătuseră două mii cinci sute de mile. În cursul ultimelor o mie opt sute, nu avuseseră decât cinci zile de odihnă. Când ajunseră la Skaguya, de abia se mai ţineau pe picioare. Cu greu se dădură la o parte de pe pistă, ca să nu fie loviţi de alte sănii.

— Înainte, biete picioare rănite, îi încuraja conducătorul pe când se târau pe strada principală din Skaguya. Am ajuns la capătul drumului. Vă veţi odihni pe săturate!

Într-adevăr, vizitii credeau că pauza urma să fie îndelungată. Ei însăşi nu se odihniseră, după un parcurs de o mie două sute de mile, decât două zile. Numai că oamenii ce se repezeau către Klondike erau atât de mulţi, iar rudele, iubitele, soţiile ce rămăseseră acasă atât de numeroase încât corespondenţa depozitată luase proporţii alpine. În plus, erau şi acte ale guvernului, ce trebuiau transportate.

O mulţime de câini odihniţi de la Hudson Bay, aveau să îi înlocuiască pe cei care nu mai puteau parcurge drumul. Cei prea obosiţi urmau să fie vânduţi. Trecură trei zile. În acest timp, Buck şi tovarăşii săi aflară cu adevărat cât de slăbiţi

erau. Apoi, în dimineaţa celei de-a patra zi, doi bărbaţi din Statele Unite veniră şi îi cumpărară pe toţi.

Oamenii îşi spuneau unul altuia Hal şi Charles. Al doilea era un bărbat în floarea vârstei, cu privirea ştearsă, cu o mustaţă răsucită cu vigoare în sus, ascunzând buza superioară. Hal era un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, cu un revolver uriaş Colt, şi un cuţit de vânătoare pus la centură, alături de cartuşe. Centura aceea era lucrul cel mai izbitor la el. Avertiza despre faptul că era un novice.

Ambii voiau să plece din oraş. De ce unii ca ei doresc să se aventureze în Nord este o întrebare ce depăşeşte puterea de înţelegere a unui om obişnuit. Buck auzi tocmeala, văzu banii trecând de la bărbat la agentul guvernului şi înţelese că metisul scoţian şi conducătorii de sanie ai poştei aveau să iasă din viaţa lui, precum Perrault ori Frangois, ori alţii ca ei. Când fu condus, împreună cu tovarăşii săi, în tabăra noilor stăpâni, văzu dezordinea şi nepăsarea de acolo, un cort strâns pe jumătate, farfurii nespălate. Văzu şi o femeie, Mercedes, cum îi spuneau bărbaţii. Era soţia lui Charles şi sora lui Hal.

Buck îi observă îngrijorat cum procedară ca să strângă cortul şi să încarce sania. Se chinuiau mult, lucrând fără metodă. Cortul fu îngrămădit pe sanie şi ocupa de trei ori mai mult loc decât în mod normal.

Farfuriile nespălate fură împachetate chiar aşa. Mercedes stătea mereu în drumul bărbaţilor şi nu mai înceta să le dea sfaturi sau să le facă observaţii. Când ei aşezară sacii în partea din faţă a saniei, ea le sugeră să-i ducă la spatele acesteia. După ce îi puseră în spate şi îi acoperiră cu alte lucruri, ea descoperi că îi trebuiau nişte lucruri de acolo, astfel că descărcară sania, să le găsească.

Trei bărbaţi de la cortul învecinat ieşiră şi se uitară la ei, rânjind şi făcându-şi cu ochiul între ei.

— Aveţi o încărcătură pe cinste, zise unul dintre ei. Nu trebuie să-mi spuneţi cu ce vă ocupaţi, dar n-aş transporta cortul acela, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— Asta chiar că-i bună! strigă Mercedes, ridicând mâinile, exasperată. Unde, în lumea întreagă, m-aş putea descurca fără cort?

— E primăvară şi nu veţi mai avea de-a face cu frigul, răspunse bărbatul.

Ea clătină din cap cu convingere, iar Charles şi Hal aşezară ultimele ciudăţenii pe vârful încărcăturii impresionante.

— Credeţi că va porni sania? întrebă unul dintre oameni.

— De ce nu? răspunse scurt Charles.

— Bine, bine, se grăbi omul să spună, ca să nu-l supere. Doar mă întrebam, nimic mai mult. Mi se pare că sania e prea încărcată.

Charles se întoarse cu spatele, să prindă legăturile cât de bine se pricepea. Doar că nu prea se pricepea…

— Sigur că dulăii se pot plimba de plăcere întreaga zi cu maldărul acela în spatele lor, zise alt bărbat.

— Sigur, spuse Hal, cu răceală, dar politicos, luând într-o mână prăjina pentru condus câinii, iar în cealaltă biciul. Înainte! strigă el. La drum!

Câinii începură să tragă de şleaurile prinse pe piept, chinuindu-se câteva clipe, apoi se liniştiră. Nu puteau mişca sania.

— Animale puturoase! Vă arăt eu! strigă Hal, pregătindu-se să-i bată cu biciul.

Dar Mercedes interveni chiar atunci:

— Să nu faci asta, Hal!

Puse mâna pe bici şi i-l luă din mână.

— Bieţii câini! Promite-mi că nu te vei purta urât cu ei în timpul călătoriei, altfel nu mai înaintez nici măcar un pas alături de voi.

— Multe mai ştii tu despre câini, zise batjocoritor fratele ei. Aş vrea să ne laşi singuri. Animalele astea sunt leneşe, ţi-o spun eu, şi dacă nu le biciuieşti, nu fac nimic. Aşa sunt învăţaţi dulăii ăştia. Întreabă pe cine vrei.

Mercedes se uită la ei, implorându-i din priviri. Observă chinul întipărit pe chipurile lor.

— Sunt vlăguiţi peste măsură, se auzi glasul unui bărbat. Ar trebui să se odihnească o vreme.

— Nici să nu aud de aşa ceva, zise Hal.

— Vai! suspină Mercedes, auzindu-l vorbind astfel.

Dar, cum făcea parte din familie, îi luă imediat apărarea fratelui ei.

— Nu-i băga în seamă pe oamenii aceia, spuse ea. Tu îi conduci pe câinii noştri şi ştii ce trebuie să faci cu ei.

Biciul lui Hal lovi iarăşi dulăii. Ei se avântară iar, trăgând de hamuri. Îşi cufundară picioarele în zăpadă şi se chinuiră să clintească sania. Dar aceasta părea a fi ancorată în locul respectiv.

După două încercări nereuşite, se opriră, gâfâind. Biciul îi lovea cu sălbăticie. Mercedes interveni iar. Îngenunche în faţa lui Buck, cu lacrimi în ochi, şi îl cuprinse cu braţele de gât.

— Bietele animale! se tângui ea. De ce nu trag mai tare? Atunci n-ar mai fi bătute.

Buck n-o plăcea, dar se simţea prea slăbit ca să reziste şi considera totul ca o parte din munca mizerabilă a zilei. Unul dintre privitori, care strânse din dinţi ca să se stăpânească şi să nu le vorbească prea dur, spuse:

— Nu mă interesează ce se va alege de voi, dar, de mila câinilor vreau să vă zic să-i ajutaţi trăgând frânele saniei. Tălpile saniei au îngheţat. Sprijină-te în prăjină, în dreapta şi în stânga, pentru a sparge gheaţa din jurul tălpilor.

A treia oară încercară să pornească şi, de data asta, mulţumită sfatului primit, Hal sfărâmă pojghiţa de gheaţă din jurul tălpilor. Sania supraîncărcată porni la drum, iar Buck şi tovarăşii săi se străduiau din răsputeri să o tragă, sub o ploaie de lovituri.

O sută de yarzi mai încolo, drumul cotea şi cobora destul de abrupt către strada principală. Pentru a face manevra aceea era nevoie de un om experimentat, nu de cineva ca

Hal. La cotitură, jumătate dintre lucrurile de pe sanie, ce nu fuseseră bine prinse de aceasta, căzură grămadă. Câinii nu se opriră. Sania, uşurată de povară, lunecă în spatele lor. Dulăii se înfuriaseră fiindcă fuseseră bătuţi aşa rău şi obligaţi să ducă asemenea povară.

Cel mai furios era Buck. El porni în goană, iar haita îl urmă. Hal strigă după ei, dar dulăii nu-l băgau în seamă. Se împiedică şi căzu. Sania răsturnată trecu peste el, iar câinii dădură năvală pe stradă, stârnind veselia celor din Skaguya pe măsură ce împrăştiau restul echipamentului de-a lungul arterei principale. Cetăţenii buni la suflet prinseră câinii şi adunară bunurile împrăştiate. De asemenea, le dădură sfaturi. Jumătate din încărcătură şi un număr dublu de câini, spuneau ei, dacă vroiau să ajungă la Dawson.

Hal, sora lui şi cumnatul său ascultau fără plăcere vorbele acelea. Ridicară cortul şi aduseră echipamentul, inclusiv conservele.

— Pături ca la hotel! zise un bărbat râzând, în timp ce-i ajuta. Jumătate din ele şi e prea mult. Scăpaţi de ele. Aruncaţi cortul şi farfuriile acelea. Cine să le mai spele? Dumnezeule, doar nu credeţi că mergeţi cu un tren de lux?

Astfel urmă eliminară lucrurilor în plus. Mercedes plângea când geamantanele ei fură lăsate jos şi rochiile aruncate una după alta. Plângea pentru toate şi, în special, pentru fiecare lucru eliminat.

Le spunea că nu mai face nici măcar un pas alături de ei. Se ruga de toţi, pentru orice. Până la urmă îşi şterse ochii şi aruncă chiar şi articolele ce erau absolut necesare. Cuprinsă de zel, după ce a terminat cu ale ei, s-a repezit la cele ale bărbaţilor.

Odată treaba îndeplinită, echipamentul, deşi pe jumătate, era încă destul de impunător. Charles şi Hal ieşiră seara şi mai cumpărară şase câini. Aceştia, adăugaţi celorlalţi şase din echipa iniţială, plus Teek şi Koona, cei doi husky cumpăraţi la Rink Rapids, ridicară numărul animalelor la paisprezece. Dar nou-veniţii, ce arătau jalnic, nu valorau

prea mult. Trei erau prepelicari cu păr scurt, unul din rasa Newfoundland, iar ceilalţi doi corcituri. Nou-veniţii păreau să nu ştie nimic.

Buck şi tovarăşii săi se uitau cu dispreţ la ei. Deşi îi învăţă repede unde le era locul şi ce nu trebuiau să facă, nu putu să-i înveţe ce să facă. Nu le plăceau deloc hamul şi traseul. Cu excepţia celor două corcituri, ceilalţi erau speriaţi şi lipsiţi de îndrăzneală din pricina mediului ciudat şi sălbatic în care se găseau şi a comportamentului brutal al stăpânilor. Iar cele două corcituri se dovedeau nesimţite şi nepăsătoare.

Cu nou-veniţii lipsiţi de orice speranţă, cu vechea echipă epuizată de cele două mii cinci sute de mile parcurse fără oprire, viitorul nu părea prea luminos. Cei doi bărbaţi, totuşi, erau veseli. Chiar şi mândri.

Aveau paisprezece câini! Nu mai văzuseră niciodată o sanie plecând sau venind la Dawson, prin trecătoare, cu atâţia dulăi! Dar călătorii experimentaţi din ţinuturile arctice cunoşteau motivul pentru care o sanie nu trebuia trasă de paisprezece câini: fiindcă nu puteau transporta provizii pentru ei. Însă Charles şi Hal nu ştiau asta.

Ei plănuiră expediţia cu creionul în mână: atâţia dulăi, atât mănâncă unul, atâtea zile de mers şi aşa mai departe. Mercedes îi privea şi era de acord cu ei. Totul părea aşa de simplu!

În dimineaţa următoare, destul de târziu, Buck conducea lunga echipă pe strada principală. Erau vlăguiţi. Plecau la drum aproape morţi. De patru ori străbătuseră distanţa dintre Lacul Sărat şi Dawson. Ştiind că trebuia să o parcurgă iar, slăbit şi istovit, se necăjea mai tare. Nu-l trăgea inima la muncă. Nici pe ceilalţi câini. Cei noi se dovedeau timizi şi speriaţi, iar cei vechi nu aveau încredere în stăpânii lor.

Buck simţea, destul de vag, că nu se putea baza pe cei doi bărbaţi şi pe femeie. Nu ştiau să facă nimic. Cum zilele treceau, deveni clar că nici nu puteau să înveţe.

Erau delăsători în toate, indisciplinaţi, dezordonaţi. Le lua o jumătate de noapte să facă tabăra şi o jumătate din dimineaţă să o strângă. Încărcau sania atât de neglijent că restul zilei erau ocupaţi cu oprirea saniei şi rearanjarea încărcăturii.

Câteva zile nu străbătură nici zece mile. Altădată nici nu reuşeau să pornească la drum… În niciuna dintre zile nu parcurseră mai mult de jumătate de distanţă pe care oamenii o foloseau în calcule, de obicei, când plănuiau călătorii cu sănii trase de câini. Era inevitabil ca mâncarea pentru câini să se termine înaintea călătoriei. Dar ei grăbiră acest lucru dând raţii mai mari, făcând să vină mai repede ziua foamei. Nou-veniţii, ce nu se învăţaseră cu lipsurile din ţinuturile nordice, aveau o poftă de mâncare cumplită. Când, pe lângă acest aspect, din pricină că dulăii husky obosiţi trăgeau mai slab de sanie, Hal hotărî că raţiile trebuiau mărite, ei le dublară. În plus, când Mercedes, cu lacrimi în ochii ei frumoşi, cu glas tremurând, nu reuşi să-i convingă să le dea animalelor şi mai multă hrană, ea fură din sacii cu peşte şi-i alimentă pe ascuns. Însă Buck şi tovarăşii săi nu de mâncare aveau nevoie, ci de odihnă. Astfel că, deşi mergeau încet, sarcina grea pe care o târau după ei le slăbea puterile cu severitate. Apoi veniră raţiile micşorate. Hal descoperi, într-o zi, că se consumaseră jumătate din provizii, iar din drum nu parcurseseră decât un sfert. Hotărî să micşoreze porţiile şi încercă să mărească distanţa străbătută zilnic. Sora lui şi cumnatul său îl susţinură. Era simplu să le dea câinilor mai puţină hrană, dar nu-i putea face să meargă mai repede. Nepriceperea lor în a strânge tabăra mai repede îi priva de a călători mai multe ore pe zi. Nu doar că nu ştiau cum să-şi muncească mai bine câinii, dar nu ştiau nici ei cum să lucreze mai eficient. Primul care s-a dus a fost Dub. Bietul pungaş, care mereu fura şi era prins, se dovedise însă un muncitor cinstit. Omoplatul său dislocat, netratat, lipsa de odihnă,

făcură să se simtă din ce în ce mai rău, până ce, în final, Hal îl împuşcă cu pistolul său Colt.

Prin ţinut se spune că un câine obişnuit moare de foame dacă îi dai să mănânce doar porţia unui husky. Astfel că nou-veniţii, aflaţi sub conducerea lui Buck, pieriră, hrănindu-se cu doar jumătate din raţia unui husky. Prima dată se duse cel din Newfoundland, apoi cei trei prepelicari. Corciturile rezistară mai mult, dar muriră în cele din urmă.

Acum, amabilitatea şi blândeţea Sudului dispăruseră din comportamentul celor trei oameni. Dincolo de romantismul şi farmecul ei, călătoria arctică devenise o realitate dură pentru orice bărbat sau femeie. Mercedes nu-i mai plângea pe dulăi, fiind ocupată să se văicărească şi să se certe cu fratele ori cu soţul ei. Niciodată nu erau prea obosiţi pentru certuri. Nervozitatea lor se intensifică din pricina greutăţilor.

Minunata răbdare a călătorilor ce se manifestă la cei care trudesc din greu şi suferă din pricina rănilor, reprezentată prin vorba blândă, nu se întâlnea la ei. Nici nu ştiau ei de aşa ceva. Erau ţepeni şi îi dureau toate: muşchii, oasele, ba chiar inimile. Din pricina asta vorba le era tăioasă, iar cuvintele grele li se iveau pe buze de dimineaţă până seara târziu.

Charles şi Hal se certau ori de câte ori Mercedes le oferea ocazia. Fiecare credea că muncise mai mult decât celălalt şi nu uita să spună asta în orice împrejurare. Uneori, Mercedes îi ţinea partea soţului ei, alteori fratelui său. Ca rezultat, cearta nu se termina niciodată şi era una de toată frumuseţea. Începând de la disputa pentru stabilirea celui ce urma să culeagă nişte lemne pentru foc, lucru ce îi privea doar pe Charles şi Hal, erau pomeniţi ceilalţi din familie, taţi, mame, unchi, veri şi alte rude, uneori chiar decedate. Cum ajungea Hal la aşa ceva, plecând de la nişte lemne ce trebuiau aduse pentru foc, depăşeşte orice înţelegere. Totuşi, cearta avea tendinţa să o ia în direcţia prejudecăţilor politice ale lui Charles. Iar faptul că limba

bârfitoare a surorii lui Charles trebuia pusă pe foc îi trecea prin minte doar soţiei sale, şi nu mira pe nimeni. De altfel, ea ar fi dat foc şi altor particularităţi specifice familiei soţului ei. În timpul acesta, focul rămânea nefăcut, tabăra doar pe jumătate ridicată, iar câinii nehrăniţi.

Mercedes nutrea o anumită nemulţumire, caracteristică sexului. Era frumoasă şi subţire şi fusese tratată cavalereşte întotdeauna. Acum însă, nici soţul, nici fratele ei n-o mai menajau. Ea obişnuia să fie neajutorată. Ei se plângeau de asta.

Ceea ce altădată constituia avantajul ei esenţial, ca femeie, acum le făcea viaţa insuportabilă. Ea nu se mai interesa de câini, fiindcă era chiar ea obosită şi rănită. De aceea, stătea mereu pe sanie. Era frumoasă şi subţire, dar cântărea o sută douăzeci de livre, ceea ce conta mult când sania era trasă de animalele înfometate şi sleite.

Ea călători astfel zile în şir, până ce animalele se prăbuşiră în şleauri, iar sania se opri. Charles şi Hal o rugară să se ridice şi să meargă pe jos, o implorară, dar ea începu să se plângă de brutalitatea celor doi bărbaţi. Odată o dădură jos cu forţa de pe sanie. Nu mai făcuseră asta vreodată. Ea începu să meargă şchiopătând, ca un copil răsfăţat, apoi se aşeză jos, în drum. Plecară mai departe, dar femeia nu se clinti din loc. După ce străbătură vro trei mile, cu sania astfel uşurată, se întoarseră după ea şi, tot cu forţa, o urcară iar pe sanie.

Datorită condiţiilor grele de trai erau duri cu animalele. Teoria lui Hal, pe care o punea în practică pe alţii, consta în aceea că fiecare trebuia să se călească. I-o predică mai întâi surorii sale, apoi cumnatului său. Neizbutind să-i convingă, vru să o aplice câinilor, cu un ciomag.

La Five Fingers, mâncarea animalelor se termina. O indiancă bătrână, fără dinţi, se oferi să le vândă câteva livre de piele de cal îngheţată în schimbul pistolului lui Hal, pe care acesta îl purta la centură, lângă cuţitul de vânătoare. Hrana căpătată astfel era doar un palid substitut faţă de

peşte. Pielea de cal fusese jupuită de pe o mârţoagă moartă de foame a unor văcari, cu şase luni în urmă. Părea fier, aşa îngheţată cum era, iar când un câine băga în stomac aşa ceva, suferea cumplit şi nu se hrănea cu mai nimic.

Buck începu să se clatine, în fruntea dulăilor. Mergea ca prin vis. Trăgea cât putea. Când nu mai putea, cădea şi rămânea acolo până ce loviturile de bici sau de bâtă îl ridicau iar în picioare.

Blana i se urâţise. Părul îi atârna în jos, încurcat, neîngrijit, pătat cu sânge de la rănile provocate de loviturile primite de la Hal. Muşchii săi deveniseră nişte corzi noduroase, iar coastele şi oasele i se vedeau acolo unde pielea îi era lipsită de păr.

Cum stăteau lucrurile cu Buck, stăteau şi cu tovarăşii săi. Erau schelete umblătoare. Rămăseseră doar şapte. Datorită stării mizerabile în care se găseau, deveniseră insensibili la bici sau lovituri de bâtă. Durerea produsă de bătaie era ştearsă, îndepărtată, la fel cum vedeau şi auzeau neclar, slab. Pur şi simplu erau nişte sacoşe cu oase în care luminau leşinate câteva scânteieri de viaţă. Când făcură un popas, se prăbuşiră ca nişte câini morţi, iar scânteile acelea parcă dispărură cu totul. Iar când bâta şi biciul tăbărâră asupra lor, scânteile se înteţiră puţin, iar dulăii se ridicară clătinându-se şi porniră mai departe. Veni şi ziua în care Billie căzu şi nu se mai ridică. Hal nu tratã problema respectivă cu pistolul său, ci luă toporul şi-l izbi în cap pe Billie, cum zăcea în hamuri, apoi îi despică leşul, îl scoase din curele şi-l dădu deoparte. Buck văzu asta, ca şi tovarăşii săi. Înţeleseră că aşa ceva îi pândea pe toţi. În ziua următoare se duse Koona, astfel că nu rămăseseră decât cinci: Joe, prea istovit să mai fie răutăcios, Pike, invalid, şchiopătând, pe jumătate leşinat, Sol-leks, cel chior, credincios încă trudei şi hamului, necăjit că nu mai avea puteri să tragă, Teek, care călătorise mai puţin în iarna aceea şi fusese bătut mai tare ca alţii fiindcă era mai proaspăt.

Cât despre Buck, aflat încă în fruntea echipei, fără a mai păstra disciplina acesteia cu forţa, de-abia mai reuşind să vadă din pricina slăbiciunii, el izbutea cu greu să urmeze traseul din faţă lui.

Era o primăvară minunată, dar nici câinii, nici oamenii nu observau asta. În fiecare zi soarele răsărea mai devreme şi apunea mai târziu. Zorii se iveau de la trei dimineaţa, iar înserarea întârzia până la nouă noaptea. Ziua întreagă soarele strălucea cu putere. Tăcerea groaznică a iernii lăsase locul murmurului intens de primăvară al vieţii ce se deştepta. Acesta se auzea de pretutindeni, aducând veselie. Venea de la făpturile ce reveneau la viaţă, după ce zăcuseră ca moarte, nemişcate cât duraseră lungile luni de ger.

Fiecare coastă de deal deveni purtătoarea unui şiroi de apă. Izvoarele nevăzute susurau. Toate vietăţile se mişcau, se frământau. Yukonul se debarasa de hainele sale de gheaţă. Sloiurile erau mâncate de apă pe dedesubt, iar pe deasupra de către soare.

La început, în gheţuri se iviră nişte găuri, apoi fisuri ce se extinseră. Bucăţi mai mici căzură în apă. Şi, în mijlocul tuturor acelor frământări, acelor zvârcoliri ale vieţii ce se trezea, sub soarele strălucitor, umblau cei doi bărbaţi, femeia şi câinii husky.

Dulăii se prăbuşeau, femeia plângea şi stătea pe sanie, Hal înjura mereu, iar Charles avea întotdeauna ochii umezi. Astfel ajunseră ei, cu greu, în tabăra lui John Thornton, de lângă gura de vărsare a râului Alb.

Când se opriră acolo, câinii căzură la pământ şi rămaseră ţepeni, ca morţi. Mercedes îşi şterse ochii şi se uită la John Thornton. Charles se aşează pe un buştean să se odihnească. Se aşezase foarte încet, din pricina durerilor provocate de trupu-i înţepenit.

Hal vorbi în locul lor. John Thornton tocmai şlefuia un mâner de topor pe care-l făcuse din lemn de mesteacăn. Asculta, le răspundea monosilabic. Când i se cerea, dădea

sfaturi concise. Cunoştea oamenii ca ei şi el sfătuia pe cineva doar dacă persoana respectivă îi urma povaţa.

— Ne-au spus că drumul se va scufunda în apele râului şi că cel mai bine pentru noi ar fi să ne lăsăm păgubaşi, îi răspunse el lui Thornton, după ce acesta îi avertizase să nu mai umble pe gheaţa care se topea. Ne-au zis că nu vom ajunge până la Râul Alb şi iată-ne! La ultimele cuvinte râse triumfător.

— V-au sfătuit bine, zise John Thornton. Drumul de pe râu se poate surpa oricând. Doar nişte nebuni norocoşi puteau face ca voi. Vă zic sincer, eu nu mi-aş risca viaţa pe gheaţa aceea nici pentru tot aurul din Alaska!

— Asta pentru că nu eşti nebun, presupun, zise Hal. Noi însă ne vom continua drumul către Dawson. Hai, Buck! Sus! Înainte! strigă el, scoţând biciul.

Thornton îşi văzu de treaba lui. Era inutil, ştia asta, să intervii între un nebun şi nebunia lui. Doi-trei nebuni în plus sau în minus nu vor schimba felul în care arăta lumea. Dar echipa nu se ridică la comanda aceea. Biciul se abătu asupra câinilor, rănindu-i nemilos. John Thornton strânse din buze. Sol-leks se ridică foarte încet. Urmă Teek. După el, Joe, schelălăind de durere. Pike se chinui mult. De două ori se prăbuşi. De-abia a treia oară se ridică.

Buck nu făcu nici un efort. Stătea liniştit acolo unde se aşezase. Biciul îl rănea, dar el nici măcar nu se zbătea. De câteva ori Thornton vru să vorbească, dar se abţinu. Ochii i se umeziră. Cum biciul continuă să lovească, el se ridică şi începu să se plimbe nehotărât încoace şi încolo. Era pentru prima dată când Buck nu asculta şi Hal se înfurie cumplit. Schimbă biciul cu bâta. Buck refuza să se mişte, chiar sub ploaia de lovituri grele ce cădeau asupra lui. Ca şi tovarăşii săi, ar fi putut, cu greu, să se ridice, dar se hotărâse să nu o facă. Presimţea, în mod neclar, soarta ce-i aştepta. Asta de când trăseseră pe mal. De atunci nu-i mai dădea linişte. Simţise gheaţa subţire sub picioare întreaga zi. Dezastrul părea foarte aproape, dacă aveau să pornească mai departe

pe traseu, cum le cerea stăpânul lor. Refuza să se mişte. Suferea cumplit. Era însă atât de slăbit, că loviturile nu aveau efectul obişnuit. Cum continuau să se abată asupra lui, scânteia de viaţă din el slăbi, apoi parcă se stinse. Se simţea ciudat de amorţit. Ca de la distanţă, pricepea că era bătut. Îl părăsi până şi ultima senzaţie de durere. Nu mai simţea nimic. Deşi era slab, putea auzi impactul bâtei asupra lui. Dar parcă nici nu mai era trupul lui, ci al altuia. Deodată, pe neaşteptate, scoţând un urlet sălbatic, John Thornton se repezi asupra bărbatului care mânuia bâta. Hal fu împins înapoi, ca lovit de căderea unui copac. Mercedes ţipa. Charles se uită neputincios, îşi şterse ochii umezi, dar nu se ridică din cauza trupului său înţepenit. John Thornton stătea asupra lui Buck, luptându-se să se controleze, prea furios ca să vorbească.

— Dacă mai dai în câine, te omor! reuşi să zică el până la urmă, gemând.

— E al meu, răspunse Hal, ştergându-şi sângele de la gură. Dă-te la o parte sau te omor! Voi pleca la Dawson!

Thornton stătea între el şi câine şi nu arăta că intenţiona să se dea la o parte. Hal îşi scoase cuţitul lung de vânătoare. Mercedes ţipă, plânse, râse, ca o isterică. Thornton îl lovi pe Hal peste încheieturi cu mânerul toporului, iar cuţitul căzu la pământ. Îl lovi iar, când vru să ia arma de jos. Apoi se aplecă, îl luă el şi îi tăie curelele lui Buck.

Hal nu se mai putea lupta. Sora lui îl îmbrăţişase. Buck era aproape mort, deci nefolositor la trasul saniei. Câteva minute mai târziu, părăsiră malul şi porniră pe râu. Buck îi auzi plecând şi ridică ochii să-i vadă. Pike era în frunte, Sol-leks rotaş, între ei Joe şi Teek. Şchiopătau şi se clătinau. Mercedes stătea pe sania încărcată. Hal ţinea prăjina pentru condus câinii, Charles venea, împiedicându-se în urmă.

Cum se uita Buck la ei, Thornton îngenunche lângă el şi, cu mâinile sale dure, dar blânde, căuta oasele rupte. Nu

descoperi însă decât răni şi trupul extrem de slăbit, în timp ce sania ajunsese la un sfert de milă depărtare de ei. Câinele şi omul se uitau cum se deplasa, foarte încet, pe gheaţă. Deodată, partea din spate a acesteia se lăsă brusc, iar prăjina sări din mâna lui Hal. Ţipătul femeii ajunse până la ei. Îl văzură pe Charles întorcându-se şi făcând un pas înapoi. Apoi o întreagă bucată de gheaţă dispăru, împreună cu oameni şi câini. Se căscă o gaură. Nu se mai vedea nimic altceva. Gheaţa se scufundase în râu. John Thornton şi Buck se uitară unul la altul.

— Bietul de tine, zise bărbatul, iar câinele îi linse mâna.

Din dragoste pentru un om.

Când lui John Thornton îi degerase un picior, în decembrie, partenerii săi îl lăsaseră în condiţii confortabile să se facă bine şi plecaseră pe râu pe o plută din buşteni către Dawson. Încă mai şchiopăta uşor atunci când îl salvase pe Buck dar, pe măsură ce vremea se încălzi, şchiopătatul dispăru. Acolo, stând pe malul apei, în zilele lungi de primăvară, uitându-se la unde, ascultând leneş cântecul păsărelelor şi zumzetul din jur, Buck se înzdrăveni încet-încet.

Odihna prinde bine cuiva care a parcurs trei mii de mile. Trebuie mărturisit că Buck devenise mai leneş pe măsură ce rănile i se vindecau, muşchii i se umflau, iar carnea îi reacoperea oasele. De altfel, toţi trândăveau, Buck, John Thornton, Skeet, Nig, aşteptând să vină pluta să-i ducă la Dawson.

Skeet era un mic setter irlandez care se împrietenise cu Buck. Căţeaua avea calităţi de doctor. Aşa cum o vacă îşi spăla viţeii, şi ea lingea şi curăţa rănile dulăului. De obicei, în fiecare dimineaţă după ce îşi terminau masa, ea se apuca de treabă, iar Buck o aprecia pentru asta la fel de mult ca pe John Thornton. Nig, la fel de prietenos, deşi nu arăta asta, era un uriaş dulău negru, o corcitură de copoi cu prepelicar, cu ochi zâmbitori şi o fire deschisă. Spre surprinderea lui Buck, respectivii câini nu manifestau

semne de gelozie din cauza lui. Păreau să împartă cu el blândeţea şi generozitatea lui John Thornton. Pe măsură ce Buck se întărea, îl atrăgeau tot felul de jocuri, la care lua parte şi omul. Astfel, Buck trecu din convalescenţă în noua sa existenţă. Pentru prima dată află ce înseamnă dragostea pură, pasională. Aşa ceva nu simţise în casa judecătorului Miller din veşnic însorita Santa Clara Valley. Le fusese tovarăş de muncă fiilor judecătorului la vânătoare, nepoţilor acestuia un fel de paznic, iar cu fostul său stăpân se aflase în relaţii de demnă prietenie. Însă dragostea fierbinte, adoraţia, nebunia nu le manifestase decât pentru John Thornton. Bărbatul acela îi salvase viaţa, ceea ce nu era puţin. În plus, era stăpânul ideal. Alţi oameni aveau grijă de câini doar dacă se dovedeau credincioşi şi activi. El însă îi considera copiii lui.

Mergea mai departe. Nu uita niciodată să aibă o vorbă bună pentru ei. Stătea mult la discuţii cu ei. Îi lua capul lui Buck în mâini, îl dădea înainte şi înapoi şi îi vorbea, iar câinele era bucuros, chiar dacă îl înjura. Buck nu cunoscuse altă bucurie mai mare decât îmbrăţişarea aceea dură, sunetul înjurăturilor şoptite şi, la fiecare mişcare înainte sau înapoi, inima stătea cât pe ce să-i sară afară din piept, într-atât de extaziat era. Când, după ce i se dădea drumul, se ridica în picioare, râzând, cu gâtlejul vibrând, John Thornton exclama:

— Dumnezeule! Ai fi în stare şi să vorbeşti!

Buck îşi exprima dragostea printr-un truc ce simula vătămarea. Deseori îi apuca cu gura mâna lui Thornton şi strângea brusc fălcile, astfel că multă vreme după aceea carnea purta încă urmele colţilor săi. Dar, cum dulăul înţelegea înjurăturile ca pe nişte vorbe frumoase, şi bărbatul pricepea că muşcătura aceea simulată era doar o mângâiere.

Cea mai mare parte a dragostei lui Buck se exprima însă prin adoraţie. Înnebunea de fericire când Thornton îl atingea sau îi vorbea, însă nu căuta gesturile acelea. Nu se

purta ca Skeet, care-şi punea botul pe mâna lui Thornton sau ca Nig, care-şi lăsa capul său mare pe genunchii stăpânului său. Buck se mulţumea să-l adore de la distanţă.

Ar fi stat acolo un ceas întreg, la picioarele lui Thornton, uitându-se la el, studiindu-l, urmărindu-i cu interes expresiile întipărite pe chip, orice mişcare sau schimbare a trăsăturilor.

Deseori, într-atât de strânsă era legătura între ei, încât Thornton răspundea din priviri ochilor lui Buck, fără vorbe, exprimându-şi astfel dragostea pentru el. Multă vreme după ce fusese salvat, dulăului nu i-a plăcut ca omul să iasă din câmpul lui vizual. Din clipa în care ieşea din cort până ce intra iar acolo, Buck era pe urmele lui. Însă de când venise în ţinutul acela nordic nutrea teama că nici un stăpân nu putea fi permanent.

Îi era frică să nu dispară şi Thornton din viaţa lui, ca Perrault, Frangois ori metisul scoţian. Chiar şi noaptea, în vis, era bântuit de teama acesta. Atunci se trezea, se târa până la colţ şi stătea să asculte respiraţia stăpânului său. Dar, în ciuda acelei iubiri imense pentru Thornton, chemarea sălbăticiei, pe care Nordul i-o trezise, rămânea vie şi intensă. Se dovedea credincios, devotat, dar nu uita de instinctele sale primitive. Era o fiinţă a pustietăţii, venită să stea la focul omului şi nu un câine din Sud, marcat de generaţii întregi de civilizaţie. Din cauza marii lui iubiri, nu putea fura de la omul acela. De la un alt bărbat însă, într-o altă tabără, nu ezitase nici o clipă, câtă vreme şiretenia de care dădea dovadă îl asigura că nu poate fi descoperit.

Faţa şi trupul îi erau pline de urmele colţilor multor câini. Se bătuse cu ei la fel de sălbatic pe cât de viclean. Skeet şi Nig erau prea buni ca să se certe cu el. În plus, îi aparţineau lui John Thornton. Dar orice alt câine, indiferent de rasă sau valoare, afla repede de supremaţia lui Buck sau trebuia să se bată până la moarte cu un duşman teribil.

Buck nu cunoştea mila. Învăţase perfect legea bâtei şi a colţilor şi nu se dădea niciodată înapoi din faţa unui rival ce

alegea drumul morţii. Luase lecţia asta de la Spitz, de la cei mai tari câini ai poliţiei şi ai poştei. Nu se putea opri la mijlocul drumului… Fie îi stăpânea pe ceilalţi, fie li se supunea. De aceea, a fi milos însemna a fi slab. Mila nu exista în viaţa sălbatică. Era prost înţeleasă ca frica, iar asemenea neînţelegeri duc la pieire. A ucide ori a fi omorât, a mânca ori a fi leşinat, aceasta era legea. Iar el i se supunea. Era mai bătrân ca în zilele când înţelesese toate acele lucruri. Lega trecutul de prezent. Stătea la focul lui John Thornton, un câine cu pieptul lat, cu colţii albi, cu blana deasă. Dar, în spatele lui, se găseau umbrele unor câini diferiţi, pe jumătate lupi sau chiar lupi sălbatici, îndemnându-l şi împingându-l, gustând carnea pe care o mânca el, bând apa lui, adulmecând vântul odată cu el, ascultând cu el zgomotele vieţii sălbatice din pădure, dormind alături de el, visând cu el, devenind ei înşişi subiectele viselor sale.

Atât de active se dovedeau umbrele acelea că omul se îndepărta, zi de zi, de la el. Din adâncul pădurii răsuna o chemare, pe care o auzea deseori, ademenindu-l misterioasă. Se simţea chemat să întoarcă spatele focului şi pământului bătătorit din jurul acestuia, ca să se afunde în pădure. Nu ştia de ce şi unde, nici nu se întreba aşa ceva. Dar chemarea răsuna imperioasă, venind din inima codrului. Cum i se supunea şi pornea pe pământul nepăşit de la umbra copacilor, dragostea pentru John Thornton îl trăgea înapoi, lângă foc…

Dar Thornton îl împiedica să plece. Restul oamenilor nu însemnau nimic pentru el. Călătorii puteau să-l laude, nu-l interesau. De la un om prea expansiv ar fi plecat imediat.

Când au venit Hans şi Pete, partenerii lui Thornton, cu pluta mult aşteptată, Buck nici nu i-a băgat în seamă, până ce a priceput că îi erau apropiaţi lui John. După aceea i-a tolerat cu pasivitate, acceptându-le favorurile de parcă i-ar fi favorizat el prin acel accept.

Ei erau la fel de voinici ca Thornton, de legaţi de pământ, gândind simplu şi clar. Îl înţelegeau pe Buck şi felul în care se comporta el. De aceea nu insistară să îi fie prieteni apropiaţi, cum le deveniseră Skeet şi Nig.

Dragostea lui creştea continuu faţă de Thornton. Dintre bărbaţi, doar el putea să-i pună lui Buck o greutate în spate, în timpul unei călătorii de vară. Nimic nu părea prea greu pentru dulău, dacă Thornton îi cerea un lucru. Într-o zi, după ce părăsiseră pluta şi se îndreptau spre izvoarele râului Tanana, oamenii şi câinii stăteau pe culmea unui deal abrupt.

Sub ei, la o adâncime de trei sute de picioare, se vedea fundul stâncos al văgăunii. Thornton stătea pe marginea prăpastiei, Buck lângă el. O nesăbuinţă îi trecu prin minte bărbatului. Le atrase atenţia lui Hans şi Pete la experimentul pe care-l plănuise.

— Sări, Buck! porunci el, întinzându-şi braţul în gol, deasupra abisului. În clipa următoare, de-abia reuşi să-l oprească pe câine, ajungând amândoi la un pas de prăpastie. Hans şi Pete reuşiră să-l tragă înapoi, în siguranţă.

— E cu neputinţă, zise Pete, după ce reuşi iar să vorbească.

Thornton clătina din cap.

— Nu, e nemaipomenit, dar şi îngrozitor. Câteodată mi se face frică, ştiţi asta?

— Nu-mi doresc să fiu cel care-ţi vrea răul când se află el prin apropiere, concluzionă Pete, uitându-se la Buck.

— Nici eu, Doamne fereşte! glăsui Hans.

La Circle City, înainte de sfârşitul anului, previziunile sumbre ale lui Pete se adeveriseră. Burton cel Negru, un om răutăcios şi nestăpânit, certându-se cu un barman, îl văzu pe Thornton, bine intenţionat, intervenind în disputa lor. Buck, după cum obişnuia, stătea liniştit într-un colţ, cu capul pe labe, urmărind gesturile stăpânului său. Burton lovi, fără avertisment, chiar în umăr. Thornton fu aruncat

într-o parte, răsucindu-se prin aer. Nu se prăbuşi doar fiindcă reuşi să se prindă de bara de la tejghea.

Cei care se uitau auziră ceva ce nu era nici lătrat nici schelălăit, ceva ca un fel de răget. Trupul lui Buck zbură prin aer direct spre beregata lui Burton. Bărbatul îşi salvă întâmplător viaţa ducându-şi braţul la gât, dar fu aruncat la podea, de dulăul deasupra lui. Buck îşi eliberă colţii din carnea omului şi căută iar să-l apuce de beregată. De această dată, bărbatul nu reuşi decât parţial să se apere, astfel că gâtlejul îi fu sfâşiat.

Mulţimea sări pe Buck şi îl alungă de acolo. În timp ce doctorul cerceta rana, dulăul mârâia furios, încercând să sară iar asupra victimei sale. Doar ciomegele oamenilor îl ţineau la distanţă.

O adunare spontană a minerilor hotărî, pe loc, că animalul fusese provocat, astfel că Buck nu fu acuzat de nimic. Dar faima lui se răspândi şi, de atunci, era cunoscut în orice tabără din Alaska.

Mai târziu, în toamna aceluiaşi an, îi salvă viaţa lui John Thornton într-un alt fel. Cei trei parteneri coborau cu o barcă pe cursul apei, plină de repezişuri, pe la Forty Mile Creek. Hans şi Pete se deplasau deseori pe mal, ca să lege cu o frânghie subţire de Manila, când de un copac, când de altul. Thornton rămânea mereu în barcă, făcând-o să coboare pe firul apei cu ajutorul unei prăjini. Le striga celor de pe mal încotro să se deplaseze. Buck, aflat pe uscat, îngrijorat şi agitat, se uita mereu la barcă, nescăpându-l vreodată din ochi pe stăpânul său.

Într-un loc deosebit de rău, cu stânci ascuţite ascunse sub apă, Hans eliberă frânghia, pentru ca Thornton să poată manevra cu uşurinţă prăjina, apoi alergă pe uscat cu un capăt al funiei în mână, să o lege de un copac, după încheierea manevrei.

Barca se izbi de stânci, iar Thornton, căzând în undele înspumate, fu dus de curentul puternic în cea mai rea zonă a repezişurilor. Prin apele acelea învolburate nici un

înotător nu putea supravieţui… Buck se aruncă în unde imediat. După trei sute de paşi, depăşind un vârtej teribil, îl prinse pe Thornton. După aceasta, dulăul porni spre mal, luptându-se cu toate forţele împotriva furiei devastatoare a apei. Dar înainta prea încet spre uscat… Curentul îi trăgea cu o putere uimitoare. Se auzea deja mugetul fioros al cascadei. Stâncile se ascundeau parţial în spuma şi vaporii rezultaţi din căderea apelor. Vârfurile pietrelor uriaşe păreau dinţii unui pieptăn enorm.

Thornton pricepu că nu aveau cum să învingă asemenea forţe ale naturii, pentru a putea ajunge pe mal. Fu ridicat peste o stâncă, fu rănit de a doua şi izbit, cu o putere teribilă, de a treia. Se agăţă de vârful lunecos al acestuia cu ambele mâini, şi strigă:

— Du-te, Buck! Du-te!

Buck nu se putea prinde şi el de o stâncă. Fu măturat de curent şi se lupta cu disperare, dar nu reuşea să vină înapoi la stăpânul său. După ce comanda lui Thornton se repetă, el ieşi parţial din apă, ridicându-şi capul, ca pentru a se uita pentru ultima dată la om, apoi porni, supus, către uscat. Înotă din toate puterile şi fu scos pe mal de Pete şi Hans, chiar în clipa când înotul devenea imposibil şi începea distrugerea. Ei ştiau că un om nu putea rezista mai mult de câteva minute agăţat de o stâncă, izbit de curentul fioros. Alergară de îndată pe mal, până la un punct mai apropiat de Thornton, aflat pe o înălţime.

Legară frânghia cu care ţineau barca de gâtul şi umerii lui Buck, fiind atenţi să nu-l stranguleze sau să-l împiedice să înoate, apoi îl aruncară în apă. El se luptă cu mult curaj cu undele furioase, dar nu avea destulă putere să le învingă. Descoperi că apele îl duseseră departe de stăpânul său abia mai târziu. Hans îl ancoră rapid la mal, de parcă ar fi fost o barcă. Prins astfel în curentul devastator, reuşi să iasă la suprafaţă. Fu tras pe uscat, unde ajunse câteva clipe mai târziu. Aproape că se înecase, iar Hans şi Pete se repeziră la el, să-i dea primul ajutor, scoţând apa din el. Se ridică în

picioare clătinându-se, dar se prăbuşi din nou. Câteva cuvinte abia rostite de Thornton ajunseră până la ei. Deşi nu înţeleseră nimic, pricepură că era la limita puterilor. Glasul stăpânului avu efectul unui şoc electric asupra lui Buck. Sări în picioare şi alergă pe mal până în punctul de unde mai fusese o dată lansat la apă.

Îi legară iar frânghia şi îl aruncară în unde. De data asta, nimerise mai bine în curentul devastator, astfel că eforturile sale de a înainta se făcură vizibile. Greşiseră prima oară, dar nu şi a doua. Hans şi Pete îl ţineau cu frânghia de pe uscat, eliberând-o atunci când era nevoie, uşurându-i efortul.

Ajungând chiar în dreptul lui Thornton, Buck porni ca din puşcă spre stăpânul său. Omul îl văzu venind. Buck îl izbi ca un berbec de asalt, fiindcă folosise curentul ca să ajungă la el. Bărbatul îl prinse cu braţele de gât. Hans legă frânghia de un copac. Thornton şi Buck fură iar acoperiţi de ape. Luptându-se din răsputeri, sufocându-se, când omul deasupra câinelui, când invers, traşi de către cei de pe uscat, răniţi de stâncile ascuţite, izbutiră să ajungă pe mal! Thornton ajunse acolo pe burtă, cu ajutorul unui buştean pe care îl aruncaseră Hans şi Pete. Prima dată se uită la Buck, lângă al cărui trup, aparent lipsit de viaţă, Nig scoase un urlet, în timp ce Skeet îi lingea faţa udă şi ochii închişi. Thornton era şi el rănit şi burduşit. Se duse cu grijă acolo unde zăcea Buck. Îl cercetă şi văzu că avea trei coaste rupte.

— Se va face bine, anunţă el. Vom ridica tabăra chiar aici! Stătură acolo până ce Buck se înzdrăveni şi putură continua drumul.

Iarna, la Dawson, dulăul înfăptui altă ispravă. Poate nu la fel de eroică precum cealaltă, dar care îi ridică şi mai mult prestigiul în Alaska. Acea ispravă fu, în mod deosebit, folositoare celor trei bărbaţi. Ei aveau nevoie de rezultatul acesteia, călătoria mult dorită către Estul virgin, unde nu apăruseră căutătorii de aur, nefiind posibilă încă.

Se discuta despre aşa ceva în Salonul Eldorado, unde oamenii se lăudau cu câinii lor favoriţi. Buck, datorită priceperii sale, era ţinta oamenilor respectivi. Thornton îl apăra mereu. După o jumătate de oră, un bărbat zise că dulăul său putea porni o sanie cu o încărcătură de cinci sute de livre şi merge oricât cu ea. Al doilea bărbat se lăuda cu şase sute de livre, în ceea ce-l privea pe câinele său, iar al treilea cu şapte sute, pentru animalul său.

— Doar atât? se miră Thornton. Buck poate duce o sanie cu o mie de livre pe ea!

— Să tragă o sută de yarzi? întrebă Matthewson, un bogătaş din Bonanza, care se lăudase că dulăul său putea târî şapte sute de livre.

— Sigur că poate trage sania cu o sută de yarzi, spuse John Thornton.

— Ei, bine, atunci, zise Matthewson, fără grabă, deliberat, astfel ca toţi să poată auzi, eu am o mie de dolari şi pariez că nu poate. Iată-i.

Zicând asta, puse pe tejghea săculeţul cu pulbere auriferă ce arăta ca un cârnat. Nimeni nu scoase un cuvânt. Cacialmaua lui Thornton, că nu putea fi altceva decât o cacialma, fusese desfiinţată. El simţi cum se îmbujorează. Limba îi jucase o festă. Nu ştia dacă Buck putea porni o sanie cu o mie de livre pe ea. O jumătate de tonă!

Enormitatea afirmaţiei sale îl îngrozi. Avea mare încredere în forţa lui Buck. Deseori îl crezuse capabil de aşa ceva. Niciodată însă nu-l supusese unei asemenea probe. Acum, când ochii unei duzine de bărbaţi stăteau fixaţi asupra lui, tăceau şi aşteptau, nu ştia ce să facă. Mai mult, nu avea nici o mie de dolari, ca să susţină pariul acela. Nici partenerii săi, Hans şi Pete, nu-i aveau.

— Afară e sania mea, cu peste două mii de livre de făină pe ea, continuă fără jenă Matthewson, aşa că poţi să ne arăţi ce forţă are câinele tău.

Thornton nu răspunse. Nu ştia ce să zică. Se uita la chipurile din faţa lui ca un om care-şi pierduse puterea de

judecată şi căuta pe undeva să găsească lucrul care-i va porni din nou mintea. Chipul lui Jim O'Brien, un bogătaş din Mastodon şi un vechi prieten, îi apăru înainte chiar atunci. Atunci se gândi să facă ceea ce nu încercase niciodată până atunci.

— Îmi poţi împrumuta o mie? întrebă, mai mult în şoaptă.

— Sigur, răspunse O'Brien, scoţând la iveală o pungă de dimensiunile celei a lui Matthewson. Deşi nu prea cred, John, că dulăul tău poate face şmecheria asta.

Cei din localul Eldorado ieşiră de îndată pe stradă, ca să vadă încercarea. Mesele rămaseră pustii. Ieşiră până şi dealerii şi paznicii, ca să pună pariuri. Câteva sute de oameni, cu blănuri pe ei şi cu mănuşi în mâini, se înghesuiau în jurul saniei, la mică distanţă. Sania lui Matthewson, încărcată cu o mie de livre de făină, stătea acolo de câteva ceasuri în gerul serios de afară, căci erau minus şaizeci de grade, iar tălpile acesteia îngheţaseră în zăpada groasă.

Pariurile erau, în general, de la doi la unu că Buck nu putea mişca sania. Se discuta foarte mult dacă nu trebuia mişcată puţin înainte de a porni, fiindcă tălpile ei îngheţate înţepeniseră în zăpadă. Dar acest lucru depindea doar de Matthewson, care insista însă ca dulăul să o tragă aşa cum era, iar majoritatea celor de faţă îi dădeau dreptate. Astfel, cota pariurilor crescu până la trei la unu.

Dar nu aveau oponenţi. Nimeni nu-l credea pe Buck în stare de aşa ceva. Thornton se grăbise să accepte confruntarea dar se îndoia şi el de reuşită. Acum se uita la sanie. Doar o echipă obişnuită, de zece câini cu blana cârlionţată o trăgeau prin zăpadă. Sarcina lui Buck părea imposibilă. Matthewson jubila.

— Trei la unu! proclamă el. Mai pun o mie pariu, Thornton, ce zici?

Pe chipul lui Thornton se citea nehotărârea. Însă spiritul lui de luptător se trezi deodată. Spiritul acesta fusese trezit

de pariuri. Nu vroia să recunoască imposibilul, nu acceptase înfrângerea.

Îi chemă pe Hans şi pe Pete. Săculeţii lor cu pulbere auriferă erau subţiri. Împreună cu al său, cei trei de-abia aveau două sute de dolari. Suma aceea reprezenta întreaga lor avere. Totuşi, mizară, fără şovăială, împotriva celor şapte sute de dolari ai lui Matthewson.

Echipa de zece câini fu deshămată. Buck, cu propriile lui curele, fu legat la sanie. Fusese cuprins şi el de acea tensiune nervoasă. Simţea că trebuia să facă imposibilul pentru Thornton.

Văzându-l cât de frumos era, oamenii murmurară. Bine antrenat, cu nici un gram de grăsime peste muşchii săi oţeliţi. Cântărea o sută şi cinzeci de livre de carne bătută. Blana îi strălucea de parcă era de mătase. Pe grumaz şi pe umeri, coama părea să i se ridice la fiecare mişcare, de parcă părul i-ar fi fost viu. Pieptul lat, puternicele picioare din faţă, se completau bine cu restul trupului său, unde muşchii tari arătau ca nişte role pe dedesubtul pielii. Oamenii simţeau muşchii aceia şi îi considerau tari ca piatra. Cota pariurilor scăzu până la doi la unu.

— Doamne, omule! Doamne! strigă un bogătaş de la Skookum Benches. Îţi ofer opt sute de dolari pe el, domnule, înainte de încercarea asta! Opt sute doar că l-am văzut!

Thornton îi făcu semn din cap că nu-l vinde şi se apropie de Buck.

— Trebuie să stai departe de el, protestă Matthewson. Joacă cinstit şi rămâi la distanţă!

Se lăsă liniştea deplină. Doar glasurile pariurilor răzbăteau până la ei. Ofereau o cotă de doi la unu. Toţi recunoşteau că Buck era un animal minunat, dar se temeau să îşi piardă banii. Thornton îngenunche lângă dulău. Îi luă capul în mâinile sale şi rămaseră, câteva clipe, obraz lângă obraz. Nu-l scutură, aşa cum obişnuia, nici nu-l înjură. Îi şopti însă la ureche:

— Arată cât ţii la mine, Buck. Arată asta!

Mulţimea se uita foarte curioasă. Treaba devenise misterioasă. Părea o conjuraţie. Când Thornton se ridică în picioare, Buck îi prinse mănuşa în colţi, apoi îi dădu drumul fără grabă. Era răspunsul lui, fără cuvinte, ce exprima dragostea lui. Thornton se retrase.

— Acum, Buck! strigă el.

Dulăul se opinti, trăgând din răsputeri din ham. Acesta se întinse câţiva inci. Aşa ştia el să tragă.

— Înainte! răsună tăios glasul lui Thornton în tăcerea tensionată din jur. Buck se roti spre dreapta. Nu reuşi însă să deplaseze sania. Cele o sută cinzeci de livre ale sale fură oprite brusc. Încărcătura se clătină. Dinspre tălpi se auziră nişte pârâituri.

— Trage! porunci Thornton.

Pârâitul se înteţi. Sania se urni puţin. Tălpile se mişcară câţiva inci. Gheaţa ce le ţinuse prizoniere se rupsese! Oamenii nici nu mai respirau, fără să-şi dea seama de asta.

— Înainte, Buck!

Ordinul lui Thornton răsună ca o împuşcătură. Buck se avântă înainte, trăgând din răsputeri de curele. Trupul îi părea dintr-o singură bucată. Muşchii noduroşi i se umflaseră pe sub blana mătăsoasă. Pieptul său lat aproape că atingea pământul. Capul, întins înainte, era lăsat în jos. Picioarele i se mişcau repede, iar ghearele zgâriau zăpada îngheţată lăsând dâre paralele.

Sania se clătină, gata să pornească. Unul dintre picioare îi alunecă şi un bărbat strigă. Apoi sania porni dintr-odată. După o mişcare bruscă, se opri. Porni iar. Se opri. O jumătate de inci… Un inci… Doi inci…

Smuciturile se diminuară. Mişcarea, înceată, deveni continuă. Oamenii respirau iar. Nu-şi dăduseră seama că îşi ţinuseră răsuflarea câteva clipe. Thornton alerga în urma lui, încurajându-l pe Buck cu vorbe scurte şi vesele. Distanţa fusese măsurată, iar sania se apropia de grămada de lemne de foc ce marca sfârşitul celor o sută de yarzi.

Veselia celor din jur crescu. Se transformă în larmă când el trecu de lemne şi se opri la comandă. Fiecare era uimit, până şi Matthewson. Căciuli şi mănuşi zburau prin aer. Oamenii îşi strângeau mâinile. Nu conta cu cine. Toţi strigau şi ţipau. Dar Thornton căzu în genunchi lângă Buck. Îşi rezemă capul de capul câinelui. Cei din jur îl auziră înjurându-l pe Buck destulă vreme, cu aprindere, dar şi dragoste.

— Dumnezeule! Domnule, strigă bogătaşul din Skookum Bench, vă dau o mie de dolari pe el. O mie, domnule! O mie două sute!

Thornton se ridică în picioare. Ochii îi erau umezi. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Domnule, îi zise el bogătaşului, nu-l vând. Du-te naibii domule! Mai mult de atât nu pot face pentru dumneata, domnule!

Buck îi apucă mâna cu colţii. Thornton îl scutură scurt. Ca animaţi de acelaşi impuls comun, privitorii se dădură înapoi, la o distanţă respectuoasă. Se dovediră suficient de discreţi încât să nu întrerupă scena aceea.

Buck câştigă.

Când Buck câştigă o mie şase sute de dolari pentru John Thornton în cinci minute, făcu posibil ca stăpânul său să-şi plătească anumite datorii şi să călătorească, alături de partenerii săi în Est, unde căuta o mină părăsită, a cărei poveste era veche precum ţinutul acela. Mulţi oameni o căutaseră. Puţini o găsiseră. Majoritatea însă, nu se mai întorseseră dintr-o asemenea călătorie. Mina părăsită ascundea o tragedie şi rămânea acoperită de mister. Nimeni nu ştia cine o descoperise primul. Nici cele mai vechi poveşti nu-l pomeneau. Însă de la început, în apropierea ei existase o cabană veche. Muribunzii o pomeneau. Ca şi mina, despre care mărturiseau că avea pepite imense, nemaiîntâlnite nicăieri în Nord.

Dar nici un om nu supravieţuise ca să aducă tezaurul acasă la el. Iar morţii erau morţi. De aceea, Pete, Hans şi

John Thornton, cu Buck şi alţi şase câini, se îndreptau spre Est, pe o pistă necunoscută, ca să realizeze ce alţi oameni şi dulăi la fel de buni ca ei nu izbutiseră.

Merseră cu sania şaptesprezece mile în sus pe Yukon, cotiră la stânga, pe râul Stewart, trecură lacurile Mayo şi McQuestion. Continuară drumul până ce Stewart deveni un pârâu, coborând dinspre culmile muntoase ce marcau şira spinării acelui continent.

John Thornton nu cerea mult de la om sau de la natură. Nu se temea de sălbăticie. Cu o mână de sare şi o puşcă, putea merge prin acele ţinuturi pustii şi îndepărtate oricât vroia. Nu se grăbea. Precum indienii, vâna ziua, ca să aibă ce mânca seara. Dacă nu găsea nimic, ca şi indienii, era convins că avea să vâneze ceva în ziua următoare. Astfel că, în cursul acelei lungi călătorii spre Răsărit, carnea a fost plătită prin gloanţe, iar sania era încărcată doar cu unelte şi obiecte absolut necesare.

Lui Buck îi plăcea tare mult aşa ceva. Vânătoarea, pescuitul, hoinăreala nesfârşită prin locuri necunoscute. Săptămâni întregi merseră astfel, zi de zi. Şi săptămâni în şir făceau tabăra unde vroiau, ici-colo, câinii trândăvind şi oamenii găurind gheaţa pentru a spăla nisipul şi pietrişul în tigăile lor speciale, la căldura focului, căutând aurul.

Uneori călătoreau flămânzi, alteori mâncau zgomotos, după cum le zâmbea norocul la vânătoare. Se făcu astfel vară, iar câinii şi oamenii, cu poverile în spate, trecură cu plutele lacurilor albastre ale munţilor şi coborâră sau urcară pe râuri necunoscute în bărci făcute din lemnul pădurii din jur. Lunile se scurseră astfel. Ei umblară încoace şi încolo prin vastele spaţii ce nu apăreau pe hărţi, pe unde nu mai fusese nimeni şi totuşi, pe unde mai fuseseră oamenii, dacă povestea despre Cabana Pierdută era adevărată.

Merseră prin munţii stâncoşi, mai sus de păduri, prin zona zăpezilor veşnice, prin văile stăpânite de căldura verii, printre ţânţari şi muşte. La umbra gheţarilor culeseră

căpşuni şi flori cu care doar ţinuturile sudice se puteau lăuda… În toamna acelui an pătrunseră într-o regiune ciudată, plină de lacuri, tristă şi tăcută, unde trăiseră multe zburătoare, dar care nu mai prezenta semne de viaţă. Pe acolo sufla vântul rece şi se auzea vâjâitul melancolic al mestecenilor. Urmă o iarnă întreagă în care rătăciră pe pistele şterse ale oamenilor ce fuseseră înaintea lor pe acolo. Odată, chiar dădură peste o potecă părăsită, prin pădure. Cabana Pierdută părea a se afla prin apropiere. Numai că nu se ştia unde începea cărarea aceea şi unde se termina. Rămânea cufundată în mister, la fel ca omul şi motivul pentru care o făcuse.

Altădată găsiră resturile unei colibe de vânătoare. Printre păturile rupte văzură o flintă cu ţeavă lungă. John Thornton recunoscu arma ca fiind una folosita de cei de la Hudson Bay Company, demult, în ţinuturile nord-vestice. Puşca aceea făcea cât greutatea ei în piei uscate de castor. Dar asta era tot. Nimic despre omul care ridicase coliba aceea şi lăsase arma acolo.

Veni încă odată primăvara. La sfârşitul hoinărelii lor găsiră nu Cabana Pierdută, ci un pârâu, într-o vale largă. Aurul se vedea ca un unt galben pe fundul tigăilor. Nu căutară mai departe. Fiecare zi de lucru le aducea mii de dolari în pulbere auriferică şi pepite şi ei munceau în continuu.

Aurul fu pus în săculeţi din piele de elan de câte cinzeci de livre fiecare şi îngrădit ca lemnul pentru foc. Trudeau zi de zi, iar acestea treceau repede, ca prin vis, pe măsură ce averea lor creştea. Acum câinii nu aveau nimic de făcut în afară de a mânca tot ceea ce dobora Thornton. Buck petrecea multe ceasuri lenevind lângă foc. Imaginea omului păros şi cu picioare scurte, îi apărea frecvent în faţa ochilor, de când nu prea avea ce face.

Deseori, clipind lângă foc, Buck rătăcea cu el în cealaltă lume, a amintirilor. Lucrul cel mai evident din acea altă lume era teama. Când îl privea pe omul păros dormind lângă flăcări, cu capul apropiat de genunchi şi acoperit de

mâinile sale, dulăul observă că somnul lui era neodihnitor, că tresărea mereu şi se trezea; că cerceta cu frică tenebrele din jurul lui, punând mai multe lemne pe foc. Dacă mergeau pe plaja marii, unde omul păros culegea scoici pe care le mânca îndată, el se uita mereu în jur, căutând vreun pericol ascuns. Picioarele lui erau pregătite de fuga iute ca vântul la orice apariţie neobişnuită.

Prin pădure se târau fără zgomot, Buck urmându-l îndeaproape. Erau vigilenţi, în alertă, ascultând orice zgomot, adulmecând aerul. Omul acela auzea şi mirosea la fel de bine ca Buck. Fiinţa păroasă putea să se urce rapid în copaci şi să meargă pe sus la fel de iute ca pe pământ. Se agăţa cu membrele de crengile arborilor şi se deplasa astfel, fără să cadă, fără să scape vreo ramură din prinsoare, încât părea a avea douăsprezece picioare. Era la el acasă în copaci ori pe sol. Buck îşi amintea de nopţile de veghe petrecute sub arborii în care se odihnea omul păros, prins bine de crengi în timp ce dormea.

Nu departe de imaginile acelei fiinţe răsuna chemarea din adâncul pădurii. Îi provoca nelinişte şi dorinţe stranii. Simţea o plăcere vagă. Devenea conştient de dorinţele sale sălbatice. Se zbuciuma fără să ştie de ce.

Şi-ar fi băgat botul în muşchiul răcoros din pădure sau în ierburile înalte de pe solul negru, ca să simtă bucuros mirosul pământului gras. Ar fi stat ghemuit ore în şir, după trunchiurile copacilor prăbuşiţi, ascultând şi privind atent orice sunet sau mişcare din jur.

Poate că, din acea poziţie, spera să surprindă sursa acelei chemări pe care nu o putea înţelege. Nu ştia nici de ce făcea acele lucruri neobişnuite. Trebuia să le împlinească, fără a cunoaşte motivul.

Impulsuri irezistibile puseră stăpânire pe el. Ar fi vrut să zacă în tabără, stând leneş la căldura soarelui. Brusc însă, îşi înălţă capul şi urechile, ascultând atent. Ar fi sărit în picioare şi ar fi zbughit-o de acolo, alergând ore în şir prin păduri şi câmpii lipsite de copaci.

Îi plăcea să fugă prin albiile uscate ale râurilor ori să se târască şi să spioneze păsările din pădure. Măcar o zi ar fi stat sub un tufiş, ca să vadă potârnichile mişcându-se încoace şi încolo. Îi plăcea însă să alerge în semiîntunericul din miezul nopţilor de vară, ascultând murmurele adormite ale pădurii, citind semnele şi sunetele cum omul citeşte cărţile, căutând acel lucru misterios care-l chema mereu, treaz ori adormit, să vină.

Într-o noapte tresări din somn. Vederea îi era ascuţită, nările adulmecau aerul, coama i se zburlise. Dinspre pădure venea chemarea sau doar o părticică din ea, un sunet distinct şi definit, ca niciodată până atunci, un urlet prelung, asemănător şi parcă nu oricărui alt zgomot făcut de un câine husky.

Deşi nu-l mai auzise până atunci, sunetul acela nu-i era necunoscut. Străbătu tabăra şi, în tăcerea deplină, porni prin pădure. Cum se apropie de sursa urletului, merse mai încet, cu atenţie mărită la fiecare mişcare, până ajunse la o poiană aflată între copaci. Uitându-se acolo, văzu, cu botul ridicat spre cer, un lup lung şi slab.

Nu făcuse nici un zgomot, totuşi celălalt încetă să mai urle şi încercă să adulmece cine se apropiase de el. Buck se ivi în poiană, cu trupul pregătit de luptă, coada ridicată şi ţeapănă, păşind cu grijă. Fiecare mişcare a sa se vroia o dovadă de prietenie. Dar lupul o luă la fugă când îl văzu. Îl urmă, cu salturi impresionante, vrând să-l întreacă. Îl fugări printr-un canal, pe albia pârâului, până ce o îngrămădire de trunchiuri le bară calea. Lupul se învârti în jurul acesteia, pivotând pe picioarele sale din spate, ca Joe sau alţi câini husky încercuiţi, zbârlindu-se şi mârâind, clănţănind din dinţi, încercând să muşte de mai multe ori, cu rapiditate. Buck nu-l atacă. Se apropie de el mergând în cerc în jurul lui, neîncetând să facă gesturi de prietenie. Lupul se temea şi era neîncrezător. Buck era de două ori mai mare decât el, iar capul sălbăticiunii de abia îi ajungea la umăr. Încercându-şi norocul, lupul reuşi s-o zbughească şi

urmărirea fu reluată. După o vreme, fu încercuit iar şi lucrurile se repetară, deşi arăta destul de jalnic şi Buck ar fi putut să-l prindă uşor. Până la urmă, răbdarea câinelui fu răsplătită. Lupul, înţelegând că nu i se vrea răul, se mirosi bot în bot cu urmăritorul său. Deveniră prieteni şi se hârjoniră, în felul în care se hârjonesc sălbăticiunile. După un timp, lupul plecă fără grabă, încercând să-i arate astfel celuilalt că trebuia să ajungă într-un anumit loc. Alergară astfel unul lângă celălalt prin întuneric, drept către albia pârâului. Pe malul opus ajunseră pe un teritoriu deluros, cu multe pâlcuri de copaci şi pâraie. Printre arborii aceia alergară ore în şir, în timp ce soarele se ridica, iar ziua aducea căldura ei pe pământ. Buck era tare bucuros. Ştia că până la urmă răspunsese chemării, fugind alături de fratele lui din pădure către locul de unde venea, în mod cert, chemarea.

Vechile amintiri îl copleşiră repede. Parcă mai făcuse toate acele lucruri înainte, în acea lume ceţoasă din memoria lui. Le făcea din nou acum, alergând liber prin câmpie, cu pământul necălcat de om sub picioare, cu bolta cerească nesfârşită deasupra capului său.

Se opri la un pârâu să bea apă. Atunci, Buck îşi aminti de John Thornton. Se aşează. Lupul porni mai departe, spre locul de unde venea, în mod cert, chemarea, apoi se întoarse la el, mirosindu-se bot în bot şi încercând să-l încurajeze să continue acţiunea.

Dar Buck se ridică şi porni, încet, către tabără. Mai mult de o jumătate de oră, fratele său sălbatic alergă alături de el. Apoi se aşează, îşi ridică botul către cer şi urlă. Era un urlet trist. Buck se opri brusc, auzindu-l. Plecă mai departe încet, auzindu-l din ce în ce mai slab, până ce se topi cu totul.

John Thornton servea cina când Buck se ivi în tabără şi se repezi asupra lui, în semn de afecţiune, răsturnându-l, căţărându-se pe el, lingându-l de faţă, muşcându-l de mână, iar omul îi scutură capul şi-l înjură drăgăstos.

Timp de două zile şi două nopţi, Buck nu mai părăsi tabăra, nici nu-l pierdu pe Thornton din priviri. Îl urmărea la muncă, se uita la el în timp ce mânca, îl vedea acoperindu-se cu pături noaptea, ieşind dintre ele dimineaţa. Dar, după două zile, chemarea pădurii începu să se audă mai intens ca oricând.

Buck se agita iar. Era bântuit de amintirea fratelui său sălbatic, de ţinutul atrăgător de dincolo de pârâu şi de alergarea umăr la umăr prin pădurile nesfârşite. Porni din nou să hoinărească printre copaci, dar nu mai dădu peste fratele său sălbatic. Deşi asculta cu mare atenţie, urletul trist nu se mai auzi.

Începu să doarmă în afara taberei noaptea, zile în şir. Odată trecu singur pârâul şi hoinări prin ţinutul cu păduri şi numeroase cursuri de apă. Acolo petrecu o săptămână, căutând zadarnic vreun semn de la fratele său sălbatic, vânând ca să aibă ce mânca.

Pescui somon într-o apă destul de mare, ce se vărsa undeva în mare. Pe acolo ucise şi un urs negru voinic, orbit de ţânţari în timp ce pescuia, urlând neajutorat prin pădure. Chiar în condiţiile acelea, lupta fusese grea. Buck făcuse apel la toate forţele şi ferocitatea sa.

Dorinţa sângelui deveni mai puternică decât oricând. Era un ucigaş, un prădător, trăind pe seama unor fiinţe vii, neajutorate, un singuratic datorită propriei puteri, supravieţuind victorios într-un mediu ostil în care cel mai tare supravieţuia.

Din pricina aceasta începu să se mândrească foarte mult. Se făcea cu mişcările sale, cu jocul fiecărui muşchi, iar coada lui îmblănită se ridica mai sfidătoare. În afară de zona maronie de pe botul său, semăna foarte bine cu un lup gigantic, cel mai mare din neamul lui.

De la tatăl lui Saint-Bernard moştenise mărimea şi greutatea, de la mama lui, din rasa ciobănesc, forma trupului său. Botul îi era lung ca al unui lup. Era însă mai

mare ca al oricărui lup. Capul, ceva mai lat, părea, de asemenea, al unuia dintre fraţii săi sălbatici.

Şiretenia sa era cea a lupului. Inteligent ca un ciobănesc sau un Saint-Bernard, acumulase experienţa în cea mai dură dintre şcoli, astfel că devenise o creatură formidabilă, ce colinda sălbăticia.

Acest animal carnivor, ce se hrănea doar cu carne vie, era în plină formă, în culmea forţelor sale, plin de vigoare şi de vitalitate.

Rapid ca un câine husky ce putea sări ca să se apere de câteva atacuri succesive, se mişca mai iute ca oricare dintre cei din neamul său. Vedea, auzea şi răspundea extrem de repede, la orice gest. Desigur, văzul, auzul şi răspunsul sunt acţiuni succesive, dar le despărţea, la el, atât de puţin timp, că păreau similare. Muşchii săi, plini de vitalitate, păreau nişte arcuri de oţel. Dădea dovadă de o energie ieşită din comun, pe care o risipea în jur cu generozitate.

— N-a mai existat câine ca el, spune într-o zi John Thornton, pe când partenerii săi se uitau la Buck, ce se îndepărta de tabără.

— Iar după ce a fost făcut el, matriţa s-a stricat, zise Pete.

— Aşa cred şi eu! afirmă Hans.

Îl văzură ieşind din tabără, dar nu înţelegeau deloc schimbarea îngrozitoare ce avea loc în el, de îndată ce ajungea în mijlocul pădurii. Acolo nu mai mergea. Devenea o sălbăticie, furişându-se ca o pisică, mişcându-se ca o umbră. Ştia cum să profite de fiecare colţ, să se târască pe burtă ca un şarpe, cum să sară şi să lovească. Putea lua un cocoş polar din cuibul său, putea să ucidă un iepure în somn, şi să prindă o pasăre înainte de a-şi lua zborul. Peştii, în bălţi, nu se dovedeau destul de rapizi pentru el. Nici castorii. Ucidea pentru a se hrăni, nu din plăcere. Prefera să mănânce ceea ce vâna chiar el. Avea chiar un anumit umor în faptele sale, astfel că era încântat să le fure hrana veveriţelor, care-l certau din vârfurile copacilor, după ce reuşeau să se îndepărteze de el.

Odată cu venirea toamnei, se iviră mulţi elani. Se deplasau încet, urmărind să întâmpine iarna în văile joase, unde era mai puţin aspră. Buck doborâse deja un pui de elan. Dorea însă să vâneze unul matur, mare şi impunător. Ocazia se ivi într-o zi, pe când se găsea la izvorul pârâului.

O cireadă de elani trecuse, de pe teritoriul cu ape şi păduri pe celălalt, avânt în frunte un animal uriaş. Acesta se dovedise bătăios, avea cam şase picioare înălţime, de la pământ la greabăn. Reprezenta cel mai teribil duşman pe care şi-l putea dori Buck. Masculul acela avea coarnele cu paisprezece vârfuri şi care măsurau şapte picioare. Ochii săi mici străluceau cu răutate, atunci când mugi furios, văzându-l pe câine.

În coastele elanului se înfipsese o săgeată cu pene, ceea ce explica furia lui. Călăuzit de instinctul său ce provenea de la vânătorile din zilele îndepărtate ale strămoşilor săi, Buck îl izolă pe mascul de ceilalţi din cireadă. Nu fu uşor. Trebui să latre şi să joace prin faţa elanului, ferindu-se de impresionantele sale coarne şi de loviturile de copită, care l-ar fi ucis pe loc. Neputând să se întoarcă cu spatele la acel pericol şi să-şi continue drumul, masculul se înfurie mai tare. În clipele acelea se repezea la Buck, care se trăgea cu abilitate, momindu-l prin impresia că nu reuşea să scape din apropierea lui. Dar, după ce elanul a fost separat astfel de ceilalţi din cireadă, doi sau trei masculi mai tineri se repeziră la Buck pentru a-i permite animalului rănit să revină în mijlocul lor.

Câinelui îi trebui foarte multă răbdare ca să acţioneze în continuu timp de ore în şir, precum păianjenul ce-şi ţese plasa ori pantera ce pregăteşte atacul. Răbdarea aceea e specifică animalelor de pradă. Buck dispunea de ea, astfel că se ţinea în coasta cirezii, întârziindu-i mersul, iritându-i pe masculii tineri, speriind femelele cu pui, înfuriindu-l cumplit pe elanul rănit, că nu-i putea veni de hac. Joaca respectivă continuă o jumătate de zi. Parcă erau mai mulţi câini, atacând de peste tot, ameninţând cireada, uzând

răbdarea prăzii sale, care, oricum, este mai redusă decât a prădătorului.

Cum ziua se apropia de sfârşit şi soarele cobora către nord-vest, nopţile de toamnă durând doar şase ore, tinerii elani veneau mai rar în ajutorul celui rănit. Iarna ce se apropia îi îndemnă către ţinuturile mai joase. Se părea că nu aveau cum să scape de făptura neobosită ce le dădea târcoale. În plus, nu ameninţa vieţile puilor. Se cerea doar sacrificarea unui singur membru al cirezii, lucru care nu-i interesa prea mult pe ceilalţi. În cele din urmă, fură de acord să plătească preţul.

În asfinţit, elanul rănit stătea cu capul plecat, privindu-şi tovarăşii, femelele pe care le ştia, puii pe care îi zămislise, tinerii pe care îi condusese, cum se îndepărtau de el, la pas rapid, prin lumina slabă.

Nu-i putea urma, căci înaintea lui se ivise teroarea nemiloasă care nu-l lăsa să plece. Cântărea cu trei sute de livre peste o jumătate de tonă. Trăise o viaţă lungă, plină de lupte, la sfârşitul căreia înfrunta moartea ce-l ameninţa prin colţii unei făpturi ale cărei cap nu se înălţa peste genunchii săi mari. De atunci, zi şi noapte, Buck nu-şi mai părăsi prada. Nu-i dădea răgaz, nu-i permitea să se odihnească. Nici nu-l lăsa pe elan să-şi potolească setea arzătoare în pâraiele pe care le trecură. Deseori, disperat, se înfuria şi trecea la atac. Atunci Buck nu încerca să i se împotrivească, ci fugea. Când masculul stătea pe loc, câinele se lungea pe pământ, atacându-l cu ferocitate ori de câte ori încerca să mănânce sau să bea.

Capul cel uriaş se lăsa tot mai jos sub povara coarnelor imense. Tropăind scădea în intensitate. Stătea pe loc perioade lungi, cu nasul spre sol, cu urechile lăsate în jos. Iar Buck avea şi mai mult timp să se odihnească şi să bea apă. În momentele acelea, gâfâind, cu limba lui roşie atârnându-i afară din gură, cu ochii aţintiţi asupra elenului imens, lui Buck i se părea că lucrurile se schimbaseră. Simţea o nouă agitaţie în ţinut. Odată cu venirea elanilor, se

iveau şi alte făpturi. Pădurea, apa, aerul, vibrau, dezvăluindu-le prezenţa. El simţea lucrurile acelea, dar nu vedea nimic, nu auzea nimic, dar ştia că ţinutul se schimba. Se hotărî să cerceteze asta după ce avea să termine treaba cu prada sa. Până la urmă, la sfârşitul celei de-a patra zile, doborî elanul uriaş. O zi şi o noapte rămase la locul faptei, mâncând şi dormind. Apoi, odihnit, împrospătat, puternic, porni către tabără şi John Thornton. Străbătu ţinutul mergând direct către casă printr-o zonă necunoscută, cu o precizie ce l-ar face de ruşine pe om şi busola sa.

Cum umbla el astfel, deveni mai conştient de noua agitaţie din ţinut. Existau nişte făpturi diferite de cele din timpul verii. Lucrul acela nu mai exista, misterios, doar în mintea sa. Păsările vorbeau despre el, veveriţele pălăvrăgeau de asta, vântul şoptea despre el. Se opri de câteva ori şi adulmecă bine aerul rece al dimineţii. Mesajul aflat astfel îl făcu să pornească spre casă în mare viteză, cu salturi impresionante.

Bănuia că se petrecea o nenorocire, dacă nu cumva deja avusese loc. Cum traversă ultimul curs de apă şi porni către valea unde se afla tabăra, merse cu deosebită atenţie. Trei mile mai departe descoperi nişte urme ce-l făcură să se zbârlească. Se îndreptă direct către tabără şi John Thornton. Se grăbea. Era nerăbdător să afle ce se întâmplase. Nasul îi dăduse câteva informaţii despre făpturile ce trecuseră pe acolo.

Observă tăcerea neobişnuită a pădurii. Păsările fugiseră de acolo. Văzu doar una, mare, lucioasă şi cenuşie, în vârful unui copac de aceeaşi culoare, părând a face parte din arborele respectiv.

Cum Buck se strecura pe acolo ca o umbră, nasul i se mişcă brusc într-o anumită direcţie, de parcă o forţă bună îl trăgea spre locul respectiv. Merse după mirosul acela şi-l descoperi pe Nig. Zăcea pe o parte, mort. Reuşise să se târască până acolo. Trupul îi era străpuns de o săgeată cu pene. O sută de yarzi mai departe, Buck dădu peste unul

dintre câinii de sanie, pe care Thornton îi adusese de la Dawson. Acesta se mai zbătea încă, între viaţă şi moarte, chiar pe drum. Buck merse în continuare, fără să se oprească. Dinspre tabără se auziră glasurile îndepărtate ale unor oameni. Mergând pe burtă către marginea poienii, îl găsi pe Hans, plin de săgeţi, ca un porc spinos.

În clipa aceea, Buck zări locul unde fusese coliba din ramuri de copaci. Ceea ce văzu îl făcu să se zburlească. O furie cumplită puse stăpânire pe el. Nici nu ştiu când mârâi, dar mârâi tare, cu o ferocitate ieşită din comun. Pentru ultima dată în viaţă îi permitea pasiunii să uzurpeze raţiunea şi viclenia. Îşi pierduse capul din pricina prea marii lui iubiri faţă de John Thornton. Indienii dansau în jurul colibei distruse, când auziră un răget îngrozitor şi văzură ivindu-se între ei un animal nemaiîntâlnit până atunci. Era Buck, un uragan viu, care tăbărâse pe ei să-i distrugă. Sări pe cel mai apropiat indian, şeful lor, sfâşiindu-i gâtul şi vena jugulară. Sângele ţâşni ca dintr-o fântână. Nu se opri asupra victimei. Sfâşie beregata altui om. Ataca în continuare. Se arunca în mijlocul cetei rupând, sfâşiind, distrugând, mişcându-se mereu, rămânând neatins de săgeţile trase către el. De fapt, într-atât de rapid se mişca, iar indienii erau atât de apropiaţi, că se nimereau cu săgeţile între ei. Un tânăr războinic, aruncând o suliţă în Buck, trecu prin pieptul altui vânător cu atâta forţă, că îl străpunse dintr-o parte în alta. Panica puse stăpânire pe indieni şi fugiră îngroziţi în pădure, strigând că venise peste ei Spiritul Rău. Buck era, într-adevăr, încarnarea groazei. Răgea în urma lor şi îi dobora ca pe căprioare, cum alergau ei printre copaci. Ziua aceea a fost cumplită pentru tribul yeehat. S-au răspândit până departe, prin ţinut. Abia o săptămână mai târziu ultimii supravieţuitor s-au adunat într-o vale şi şi-au numărat pierderile. Cât despre Buck, obosit de urmărirea aceea, se întorsese la tabăra distrusă. Îl găsi pe Pete învelit cu pături, cum fusese ucis, luat prin surprindere. Lupta disperată a lui Thornton rămăsese

înscrisă pe pământ. Buck adulmecă fiecare amănunt al acesteia, până ce ajunse la marginea unei bălţi adânci. La marginea acesteia, cu capul şi picioarele din faţă în apă, zăcea Skeet, credincioasă până în ultima clipă. Balta, plină de noroi, decolorată, ascundea un cadavru. Acolo pierise John Thornton. Buck merse pe urmele sale în apă. Acolo se opreau toate urmele.

Întreaga zi, Buck rătăci prin baltă şi colindă neobosit prin tabără. Cunoştea moartea, încetarea mişcării, lipsa vieţii. Ştia că John Thornton murise. Îi lăsase un gol în suflet, care-l ardea şi pe care nu-l putea umple cu nimic… Uneori, când se oprea să privească leşurile indienilor, uita de durere. Atunci resimţea o mare mândrie. O fală cum nu trăise niciodată până atunci… Îl ucisese pe om, cea mai presus făptură. Îi omorâse în luptă dreaptă, colţi împotriva bâtei. Mirosea curios trupurile. Pieriseră atât de uşor! Nu era mare lucru de ei. Noroc că aveau bâte, săgeţi şi suliţe! De acum încolo nu avea să se mai teamă de ei decât dacă purtau în mâini acele arme.

Veni noaptea. Luna plină se ridica peste copaci, pe cer, luminând ţinutul de parcă ar fi fost zi. Cu venirea nopţii, Buck desluşi agitaţia noii vieţi din pădure, alta decât cea adusă de indieni. Se ridică, ascultă, adulmecă. De departe răsună un urlet, urmat de un cor de sunete asemănătoare. Cu cât trecea timpul, urletele se apropiau.

Lui Buck nu-i erau necunoscute. Le ştia din altă lume, persistentă în memoria sa. Se duse în centrul poienii şi ascultă. Era chemarea aceea, pe care o mai auzise, ademenindu-l mai mult ca oricând. Acum era gata să i se supună. John Thornton murise. Ultima lui legătură cu oamenii fusese ruptă.

Obţinându-şi mâncarea prin vânătoare, ca indienii ce urmăresc trupele migratoare de elani, haita de lupi trecuse, până la urmă, din ţinutul pădurilor şi al apelor în valea lui Buck, invadând-o. În poiana luminată de lună se iviră ca un

fluid argintiu. În centrul poienii se găsea Buck, neclintit ca o statuie, aşteptându-i să vină.

Se mirară de mărimea lui. Urmă o clipă de răgaz, după care cel mai îndrăzneţ lup se repezi la el. Buck lovi ca fulgerul, rupându-i beregata. Rămase apoi neclintit, ca înainte, în timp ce lupul doborât se zbătea în agonie în spatele lui. Fu atacat de alţi trei, care se succedară rapid. Unul după altul, ei se retraseră, cu grumazurile ori umerii plini de sânge. Fu destul pentru haită. Săriră toţi lupii asupra prăzii, dar rapiditatea şi agilitatea lui Buck îi fură foarte folositoare. Pivotând pe labele din spate, muşcând, sfârtecând, era mereu pretutindeni, iar ei nu-i puteau veni de hac. Nu-i lăsa să vină în spatele lui, de aceea se retrăgea încet, către baltă şi albia pârâului. Ajunse astfel pe o ridicătură de pe malul acestuia.

Se folosi de peretele vertical de pe malul apei, pe care-l făcuseră oamenii în timp ce scotoceau pământul după aur, mergând de-a lungul lui până ce ajunse la un golf, protejându-şi astfel spatele şi înfruntând haita doar din faţă. Atât de bine se luptă că, după o jumătate de ceas, lupii se retraseră, descurajaţi. Limbile le atârnau, iar colţii albi le străluceau sub razele lunii. Unii se întinseseră pe jos, cu capetele ridicate şi urechile îndreptate înainte. Alţii stăteau în picioare, uitându-se la el. Alţii beau apă din baltă.

Un lup, slab şi cenuşiu înaintă către el cu precauţie, prietenos, iar Buck îl recunoscu pe fratele său sălbatic alături de care alergase o zi şi o noapte. Îşi atinseră boturile. Atunci un lup bătrân, plin de cicatrice din luptele duse, înaintă. Buck vru să mârâie, însă se abţinu şi îşi atinseră boturile. După aceea lupul cel bătrân se aşează, îşi ridică capul către lună şi scoase un urlet prelung. Ceilalţi se aşezară şi urlară şi ei. Acum chemarea era clară pentru Buck. Se aşează şi urlă alături de ei. Apoi se îndepărtă de peretele ce-i protejase spatele, iar haita se îngrămădi în jurul lui, adulmecându-l aproape prieteneşte. Conducătorii dădură un semnal şi lupii se răspândiră printre copaci.

Plecară astfel, urlând în cor, iar Buck alerga alături de ei, umăr la umăr cu fratele său sălbatic. Aici s-ar putea încheia, foarte bine, povestea lui Buck. Nu după mulţi ani, indienii au observat schimbarea produsă în neamul lupilor. Apăruseră unii cu pete maronii pe cap ori pe bot şi cu o pată albă pe mijlocul pieptului. În plus, indienii povesteau despre un Câine Strigoi, care alerga în fruntea haitei. Se temeau de el, fiindcă se dovedise mai viclean ca ei, furând din taberele lor în iernile grele, jefuindu-le capcanele, omorându-le câinii, provocându-le cei mai curajoşi luptători.

Povestea spunea lucruri şi mai rele. Existau vânători ce nu se mai întorseseră în tabără sau care fuseseră descoperiţi de oamenii din trib cu beregatele sfâşiate. În jurul lor se vedeau urmele labelor de lupi. Amprentele din zăpadă erau mai mari decât ale oricărui lup obişnuit. În fiecare toamnă, când indienii urmăreau cirezile de elani, într-o anumită vale nu se aventurau niciodată. Iar femeile se întristau când se spunea, în jurul focului, de ce Spiritul Rău alesese acea vale drept adăpost al său.

În fiecare vară, acolo venea un vizitator, pe care indienii yeehat nu-l cunoşteau. Era un lup uriaş, cu o blană uriaşă, ce nu se asemăna cu ceilalţi. Trecea prin ţinutul păduros şi se oprea în poiana dintre copaci.

Acolo unde ceva galben se vărsase din săculeţii din piele putrezită de elan, în jurul cărora crescuseră ierburile înalte ce ascundeau acum galbenul acela de soare, el stătea multă vreme şi, înainte de plecare, urla o dată, prelung şi trist.

Dar nu întotdeauna era singur. Când veneau lungile nopţi de iarnă şi lupii îşi căutau hrana prin vai, putea fi văzut alergând în fruntea haitei prin lumina palidă a lunii ori în lucirea aurorei boreale, făcând salturi uriaşe înaintea tovarăşilor săi, cu grumazul său mare aplecat, ca şi cum ar fi cântat imnul unei lumi mai tinere, de fapt melodia acelei haite.

SFÂRŞIT